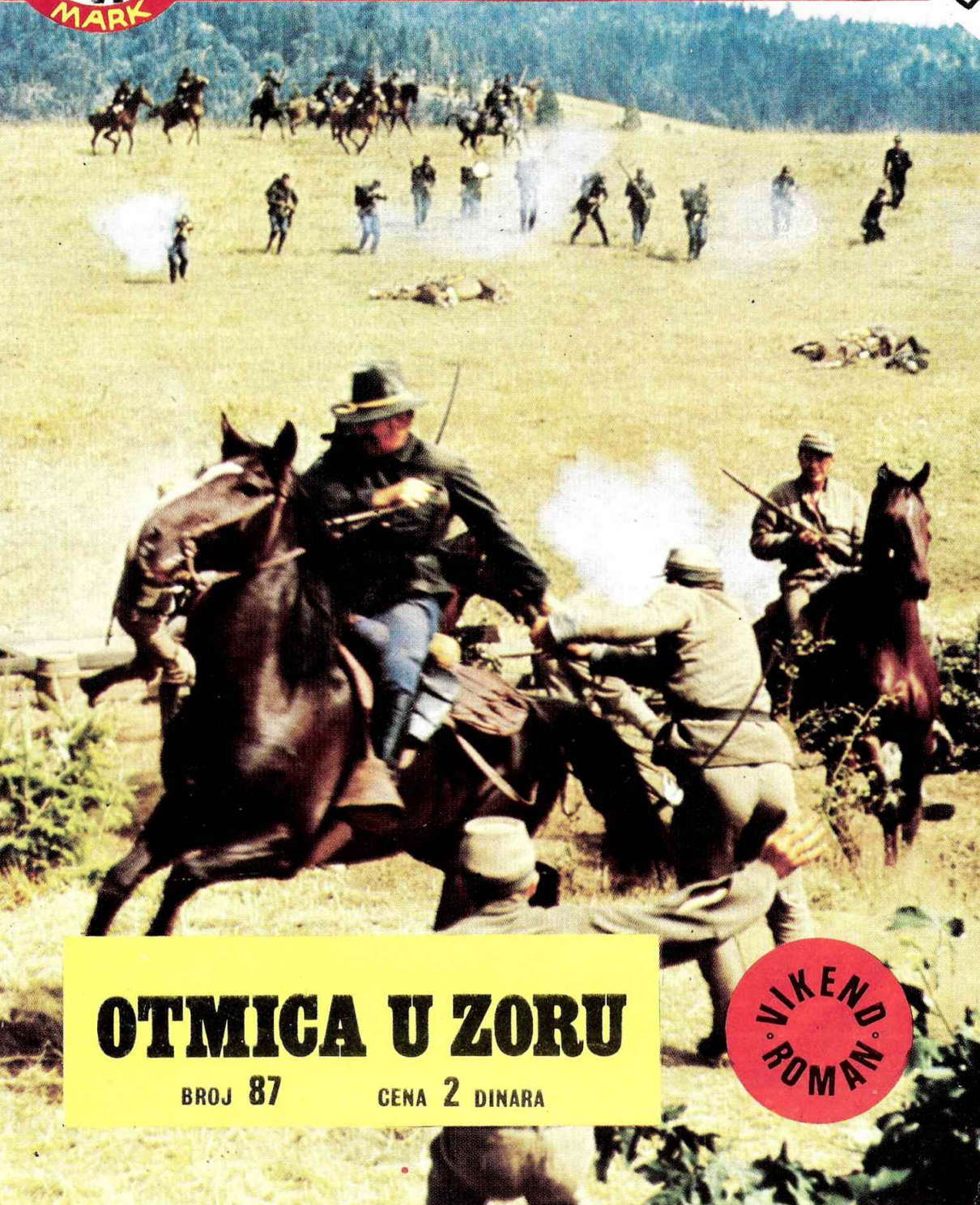

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

OTMICA U ZORU

BROJ 87

CENA 2 DINARA

KADA POSETITE
GENERALNO ZASTUPNIŠTVO ŠVAJCARSKÉ FIRME

DARWIL

TRST PIAZZA S. ANTONIO NUOVO 4 / I-II

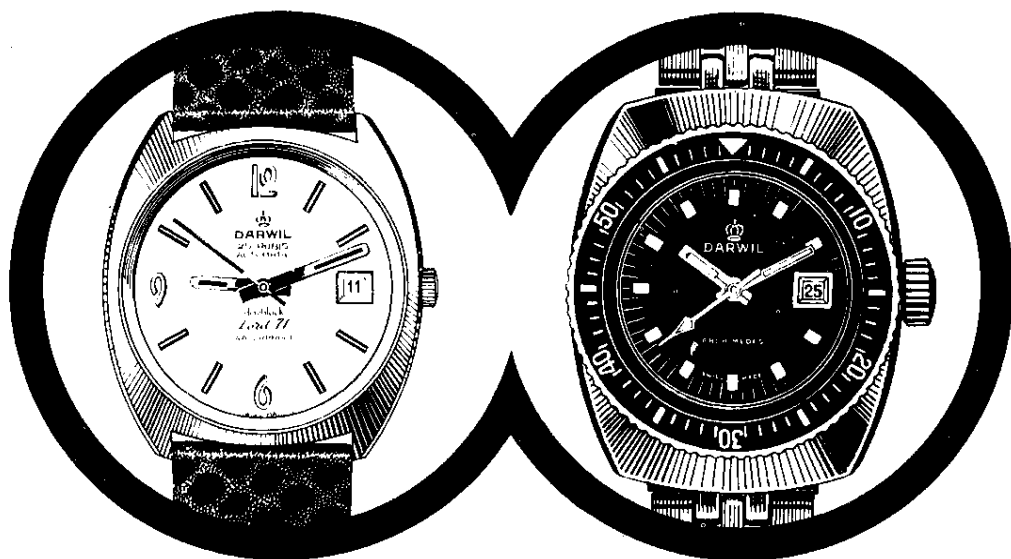
MOĆI ĆETE DA IZABERETE JEDAN OD PREKO 600 TIPOVA
ČASOVNIKA „DARWIL” I „ARETTA” POZNATIH PO
PRECIZNOSTI I ELEGANCIJI OBLIKA.
TOM PRILIKOM NE PROPUSTITE DA OBRATITE PAŽNJU
NA NAJVEĆI IZBOR ZLATNOG NAKITA U EVROPI, PO
SVETSKIM KONKURENTNIM CENAMA, IZRAĐENOG OD 14,
18 I 22-KARATNOG, SLUŽBENO KONTROLISANOG ZLATA!

PREPORUČUJEMO

ZA VAS — ČASOVNIK LORD 71
ZA VAŠU SUPRUGU — ČASOVNIK LADY 71
SA UGRAĐENIM DARBLOCKOM KOJI ŠTITI OD POTRESA
I UDARA

CASOVNIKE „DARWIL” I „ARETTA” MOŽETE NABAVITI
I U SPECIJALIZOVANIM TRGOVINAMA I ROBNIM
KUĆAMA U JUGOSLAVIJI!

SERVISI ZA ODRŽAVANJE POSTOJE U SVIM VEĆIM
MESTIMA

**OTMICA
U ZORU**

Naslov originala:

WILLIAM MARK:
DUELL MIT CASSEDY

Copyright by Martin Kelter Verlag
1970.

Bilo je to jedne vrele avgustovske noći 1883. godine. Odigralo se u mestu Tukumkari, u pokrajini Kvaj, u Novom Meksiku.

Halbom Čester je u to vreme imao tačno devetnaest godina. Njegov brat Ed sedamnaest. Frenku Marijanu je bilo osamnaest.

Ova tri mladića su do tog dana radili na Gloster ranču, sedam milja udaljenom od grada, kao štalski momci.

I pre njih su neki dolazili na slične pomisli, ali je Teksašaninu Halbomu Česteru uspelo da to i sprovede u delo. Delo koje je užasnulo ceo Divlji zapad.

Tukumkari je bio mlad gradić, u kome se jasno videlo da ima stanovnika koji bi se mogli nazvati bogatima.

Kao primer mogao se uzeti Dandison, vlasnik tkačnice ili Filipino Gonzales, trgovac konjima. Ništa manje imućan nije bio ni Martin Hartman, vlasnik radionice eksera.

Na tu trojicu ljudi je Halbom Čester bacio oko.

Ne toliko na njih, koliko na njihovu decu!

Bolje rečeno na četvorogodišnjeg Džona Dandisona, petogodišnjeg Huna Gonzalesa i četvorogodišnju Eriku Hartman.

Halbom Čester je naumio da otme to troje dece, da ih odvuče do Ljana i uceni očeve.

Braća Čester i njihov saučesnik Marijan, čije fotografije još i danas stoje u institutu za kriminologiju Sjedinjenih Država, počinili su opasan i nečuveni zločin, koji do tada niko na Zapadu nije počinio.

Halbom Čester, glava ove razbojničke trojke, isplanirao je sve do najmanjih pojedinosti. Na tome je radio nedeljama. Iako do tog dana nije ni jedan jedini put napuštao ranč i posao, sve je tačno predvideo i sračunao.

Računao je sa svim mogućim okol-

nostima, izuzev jedne i baš ona se pojavila...

Vreme, koje je starijem bratu Česteru bilo potrebno da iskuje ovaj pakleni plan, i nije bilo tako dugo: sedam nedelja. U tom razdoblju je i pripremio sve što je za sprovođenje plana bilo potrebno.

Dakle, kada je po njegovom mišljenju sve bilo pripremljeno, uputio je svog mlađeg brata u stvar.

Ovaj je prilično glupo gledao, kada ga je brat jednog vrelog julskog dana iz nebuha upitao:

— Šta misliš o dolarima, Ed?

— O dolarima?

— Da, o velikoj gomili dolara?

Ed se glupo nasmejavao:

— Mislim na gomilu lepih stvari, to je bar jasno.

Halbom se podupre levom nogom o najnižu prečku korala i zapali cigaretu.

— Šta bi ti rekao na to da ja znam način kako se do te gomile dolara dođe?

— Šta bih rekao? — Ed je posmatrao svog brata sada krajnje podzrivo i izmakao korak nazad. — Čuj, ako si opet nešto smislio kako da mi uzmeš platu zbog tog prokletog pokera, onda si se prevario. Ja zarađujem samo trideset i dva dolara mesečno, kao što i sam znaš. Tri dolara manje od tebe. Moram da kupim par novih čizama. Majci sam poslao deset dolara, a za ostatak sam nameravao da kupim novu maramu. Znaš i sam da sam svoju lepu crvenu maramu nedavno izgubio.

— Gluposti...

— Ništa od toga! Ja nemam šta da dam. Čak i ne pušim, jer hoću da kupim te proklete čizme. Sada još hoćeš da mi uzmeš poslednjih

nekoliko crkavica? Ne, ostavi me na miru. Hajde, treba da odvedemo konje kod kovača u Tukumkaru. Ako Frenk primeti da časkamo i gubimo vreme dobiće napad.

Halbom odmahnu rukom.

— Frenk stoji preko kod guvna i pilji na drugu stranu. Lolita, ona crvena veštica, prostire peškire. Prema tome, nema vremena ni za šta drugo. A sada me slušaj pažljivo! Baš je dobro što danas moramo u grad. Mogu ti sve na licu mesta pokazati i objasniti...

Morali su prilično često da odlaze u grad, jer je uvek bilo poslova koje je tamo trebalo obaviti. Pošto su bili najmlađi među momcima, bio je to njihov zadatak. Osim toga, nisu uopšte još ni bili pravi kauboji, a verovatno to nikada neće ni postati. Bili su štalski momci, kojih je u ono vreme na Zapadu bilo mnogo. Pravi kauboj je na štalskog momka gledao s visine i sa prezrenjem.

Dva brata Čester bila su rodом iz malog grada Morton u pokrajini Kohrejn u Teksasu. Već nekoliko godina su radili kod Gloštera i izgledalo je da i nisu žudeli da postanu nešto više od kauboja.

U toku puta prema gradu Halbom je svom bratu izložio plan, koji treba da im omogući da se dokopaju gomile para, Ed zaustavi konja i zagleda se začuđeno u svog starijeg brata.

— Reci mi, molim te, da ti se iznenada nešto nije poremetilo tamo gore?

Pritom je pokazivao na glavu.

Pola sata kasnije nije ništa više govorio, nego je ćutke sa pažnjom slušao priču starijeg brata. Halbom je umeo da mu u najdivnijim boja-

ma slika budućnost, ukoliko sprovedu plan u delo.

— Uostalom — zaključio je on. — Šta će se uopšte dogoditi? Kome ćemo naneti zlo? Da nećemo nekog da ubijemo? Ne, naprotiv. Smeramo nešto dobro. Sagradićemo veliki ranč, koji će pripadati nama, na kome nećemo biti štalski momci, nego gospodari, gazde. Shvataš li? Bedni Frenk, koji je ovde glavni štalski momak, možda će napustiti sve da bi prihvatio posao kod nas...

Halbom je sve više uvlačio mlađeg brata u svoja maštanja i predstave o budućnosti.

— Za sve to što ti govorim potreban nam je novac koji nećemo ukrasti nego samo pozajmiti. Čega ima u tome? Nikome nećemo naneti štete. Jednog dana, kada budemo zaradili dosta, poslaćemo trojici bogataša njihov novac. Dakle, šta tu nije u redu?

Ed je trljao bradu i razmišljao, što mu je očigledno teško padalo.

— Da, kada tako posmatram stvari, u redu je. Možda si u pravu. Možda je to baš put kojim možemo da dođemo do nečega. Ni ja baš nisam oduševljen da za starog gluvog Glostera čistim štale.

— Eto vidiš!

U to su već stigli do grada.

Sa leve strane ulice nailazio je šerif, čovek srednjeg rasta i ozbiljnog lika.

Kada ga je mlađi brat primetio, nesvesno se trgao.

— Ne, Hal! Nipošto! To neće ići! Tako nešto nije u redu! Cela stvar mi pomalo zaudara...

Ovaj zaključak je kasnije bio dokaz — potvrda njegove krivice. Ma koliko da je bio ograničen, ipak to-

liko glup nije bio da previdi opasnost i raskorak sa zakonom.

Hal se nasmeja.

— Ti si sanjalica, Ed. Ostani za uvek takav, što se mene tiče. Ostani isto tako i narednih četrdeset godina štalski momak kod gluvog Glostera i njegovog nadmenog sina, koji se i sada breca na tebe, a kasnije, kada bude preuzeo upravljanje rančem, naređivaće ti revolverom, a odgovarati na tvoja pitanja — bićem.

Ed se zadubi u razmišljanje. Ni ovoga puta mu to nije bilo lako.

— Kada malo bolje razmislim, Hale, ima u tome što ti govoriš nečega. No, zar to baš moraju da budu deca? Mi se u decu uopšte ne razumemo!

— A u šta se mi to dobro razumemo? Hoćeš li možda da povedeš babe tih bogataša? Ili njihove žene? Za njih oni neće dati ni centa! Naprotiv. Bili bi, na kraju krajeva, srećni što su ih se oslobodili. Ne i ne! Bogatom čoveku je stalo samo do dece! Veruj mi, ja sam o svemu veoma dugo razmišljao.

Za Eda je ovo nešto značilo. Njegov brat je bio bistar momak, koji je umeo da razmišlja. To su često ponavljali i otac i učitelj, a i ljudi ovde na ranču.

„Halbom Čester je bistra glava“, govorili su.

Da je pri tom bio prepreden, podmukao i pokvaren do dna duše, o tome onda niko još nije imao pojma...

Ed je stavljaio primedbe, zapitki-vao. Hteo je na primer da sazna zbog čega treba odjednom odvesti sve troje dece, a ne jedno po jedno, što bi im sigurno bilo lakše i stvaralo manje nevolje.

Hal mu je odgovorio:

— Ako budemo odveli jedno dete, nikada nam neće više poći za rukom da odvedemo sledeće. Ne, mora odmah iz prve da se sprovede ceo plan. Pre nego što se bilo ko pribere, doći ćemo do velikih para.

Možda bi neko pomislio da jedan štalski momak neće uspeti da ostvari takve planove, da ih sprovede u delo. No, Halbom Čester nije bio običan štalski momak.

Bio je prevejani razbojnik, koji bi na bilo kom mestu, u bilo kom gradu, pod bilo kakvim okolnostima, sproveo svoju zamisao. Ovde, na Divljem zapadu, vešto se služio onim sredstvima, koja su mu bila na raspolaganju i koristio okolnosti pod kojima ljudi žive.

Te noći, pošto je Ed saznao za bratovljev plan, nije mogao da zaspí. Nemirno se prevrtao u postelji sve dok mu Hal, koji je ležao pored njega, nije šapnuo na uho:

— Smiri se već jednom! Čoveče, razbudićeš sve momke u kaubojskoj kući.

Preko, kraj vrata, zaškrípao je krevet. Tamo je spavao Frenk Marijan, šef momaka u konjušnici.

Marijan je bio poreklom iz Arizone i za svoje godine bio je sposoban i iskusan radnik. Uostalom, gazda ga nije bez razloga postavio za prvog momka u konjušnici.

Randolf Gloster je imao sedamnaest kaubojá i devet konjušara. Marijan, vođa konjušara, poznavao je svoje ljude veoma dobro. I ako je na nekog oštro motrio, onda je to bio stariji brat Čester. Taj mu je veoma vešto odgovarao na sve, bio uvek slatkorečiv i imao suviše ljubazno i nasmejano lice. No, nikada mu nije uspelo da ga uhvati u ne-

koj grešci, jer je Halbom bio uvek oprezan i spreman.

Da je sada, u ovom trenutku, neko vrednom konjušaru na Gloster ranču rekao da će biti treći član razbojničke grupe, on bi verovatno pr-snuo u grohotan smeh.

Tri dana kasnije Ed se obratio starijem bratu s pitanjem:

— Nama su potrebna troja kola, zar ne?

— Svakako.

— Gde misliš da ih nađeš?

— Frenk će ih nabaviti.

— Frenk? Jesi li poludeo?

— Nisam, zašto bih.

Ed se gotovo zagrcnu od iznenađenja.

— Hoćeš da i Frenka uključiš u posao?

— On nam je potreban.

— Za šta?

— Zbog toga što kod Gonzalesa ulazi i izlazi radi konja, zbog toga što je Gonzales od sve trojice najvažniji, a i zbog toga što nam je potreban treći čovek.

— Hale, zar misliš ozbiljno da će Frenk hteti da sarađuje s nama?

— U to sam čak uveren.

Mlađi brat u to jednostavno nije mogao da poveruje. Nije računao sa bratovom podlošću.

Jedne večeri uhvatio je Hal svog mlađeg brata za ruku i poveo ga prema guvnu.

— Gledaj tamo. Vidiš li ono dvoje?

Ed je razrogačio oči od iznenađenja. Video je čoveka kako stoji sa Lolitom pritajen u mraku.

Sa Lolitom Gloster, ćerkom velikog rančera.

Nasuprot svom bratu, Lolita je bila prijatna osoba i uz to prava lepotica.

— Zaboga! — procedi Ed. — Kada bi to Ernest znao!

Ernest Džindžer je bio nadzornik Gloster ranča. Stari rančer, koji je bio u udaljenom srodstvu sa nadzornikom, ponašao se prema njemu kao prema članu porodice.

Tridesetjednogodišnji kauboj je bio odličan, vredan momak, koji bi na svakom drugom ranču zasluživao mesto nadzornika, ali je ovde ostao samo zbog lepe Lolite, koju mu je Gloster obećao za ženu čim bude napunila osamnaest godina.

Lolita je lepo gledala nadzornika, ali samo dok na ranč nije došao mladi Frenk Marijan. Odmah se mlada, temperamentna i neobuzdana devojka zaljubila u novog peona, koji je uskoro postao vođa konjušara.

Međutim, o tome niko ništa nije znao izuzev Halboma Čestera, koji je dugo motrio na svog šefa i ni jednog trenutka ga nije ispuštao iz vida.

Poveo je brata za ruku merdevinama na vrh guvna, jer se mladi par povukao u malu drvenu prostoriju, u kojoj su stajale vile.

— Frenk!

Dvoje mladih se trgoše kao ošinitu.

— Za ime neba — promucala je Lolita. — Pusti me, Frenk. Ako Džindžer nešto nasluti, ubiće nas oboje!

Mladić je i dalje čvrsto držao Lolitu.

— Ko je gore?

— Ja, Hal Čester.

— Hal — procedi Frenk, drhteći od gneva. — Prokleta uhodo! Zavrnuću ti šiju! Silazi dole, lupežu! Srediću te kao...

— Ne viči tako glasno — upozori ga Teksašanin.

— Frenk — preklinjala je devojka — pusti me! Onaj peon više tako glasno da celo dvorište može da čuje.

— Silazi ovamo, Čester!

— Nek ti bude!

Hal je, pre nego što se spustio niz merdevine, munuo brata.

— Drži revolver na gotovs!

— Ali... Hal...

— Tišina!

Prepredeni mladić siđe niz merdevine gde su Marijan i devojka stajali.

— Sigurno je bolje da gospođica Gloster ode odavde — osmehnu se Hal značajno.

Frenk je imao neodoljivu želju da ga ubije.

— Šta hoćeš?

— Video sam vas slučajno...

— Slučajno? — upita Frenk, drhteći od gneva. Ustremio se na Hala. Međutim, ovaj ga mirno dočeka i odbaci proračunatim, odmerenim udarcem.

Marijan udari leđima u sanduk i jeknu od bola. Onda se vrati natrag.

— Čekaj, lupežu, napraviću ti tebe iverke. Nisi izabrao pravog...

— Šta će na ovo reći Džindžer? — upita Hal brzo.

Mladić iz Arizone zastade kao ukopan.

— Šta si to kazao?

— Čuo si!

— U redu! — Marijanove oči su opasno sevale. — Nisi imao sreće Hal! Mene nećeš tako lako srediti. Niko ne zna ništa o ovome. Nas dvoje ćemo tvrditi da lažeš. Videćemo kome će gazda verovati!

— Gazda? A Džindžer?

Devojka se povukla do vrata.

— Frenk, ostavi ga na miru!

— Kakav podlac! Znao sam od prvog dana da se u ovom momku krije nešto zlo i podmuklo. Ustreliću ga! Onda će sve biti u...

Izvukao je revolver iz opasača i uperio ga na Hala.

U to se sa vrha guvna začu metalno škljocanje.

Marijan se trže. Hal mu se izazivački smejao.

— Dakle, kako stoje stvari? Treba li Lolita da ostane i dalje?

Devojka istrča napolje koliko su je noge nosile.

Sada su bili sami i ćutke se posmatrali.

— Ko je gore? — najzad upita Frenk, uzalud pokušavajući da pogledom prodre u mrak.

— Vрати revolver u futrolu — naredi mu Hal mirno.

Bilo je to prvo naređenje izrečeno Marijanu.

Frenk je poslušao, jer drugog izbora nije imao.

— Šta hoćeš od mene? — upitao je žustro.

Hal ga je posmatrao izazivački. Stavio je ruke na bedra i raskoračio se.

-- Prokleti kockaru! — povika Frenk, zapenušivši od gneva. — Znam šta hoćeš! Hoćeš da me uce nisi. Da izvučeš novac!

Hal ga je ćutke gledao.

— Ko je gore? — upitao je Frenk ponovo, gledajući u mrak. Tamo je neko bio pritajen sa uperenim oružjem.

Tek tada je Hal pokazao svu svoju opasnu hladnoću u nunoj meri. Ćuteći je mučio mladog Marijana.

— Šta hoćeš od mene? — ponavljao je Frenk očajan.

Mladi Teksašanin Hal sede na sanduk, motreći i dalje na Frenka.

Ovaj izvuče iz pojasa novčanicu od jednog dolara i baci je Halu pred noge.

Hal je samo nemarno odgurnu nogom pod jednu gužvu slame.

Marijan je drhtao celim telom.

— Ubiću te! — procedio je kroz zube.

— Razmetljivče!

Frenk se još jednom ustremio na svog protivnika, ali ovaj poskoči u stranu i pogodi žestoko pesnicom napadača u glavu. Frenk se zanese unazad i klonu na kolena.

Podupro se obema rukama o tle i odmahivao glavom.

— Prokletstvo... ja... sam te... potcenio! — rekao je jedva čujno.

— Izgleda da je tako — uzvрати Teksašanin.

Kada se Marijan uspravio, rekao je, obuzdavajući se:

— Dakle, govori konačno šta hoćeš od mene?

— Ima vremena. Ed, sada moraš da siđeš!

Mladi brat Čester siđe bučno niz merdevine. Posmatrao je čas jednog čas drugog. Nije se, međutim, odmicao od merdevina.

— Hajde priđi slobodno, Ed — ohrabrivao ga je brat. — Frenk ne ujeda. Bolje rečeno, više ne!

Mladi konjušar iz Arizone morao je da otrpi ovu porugu. Sada je tek Ed prišao bliže i ostao da stoji uz starijeg brata. Posmatrao je Frenka nesigurnim, pomalo uplašenim pogledom.

— Ne, Hal — izustio je konačno. — To nije čovek za nas.

— Zaveži! — brecnu se Hal na njega.

Marijan zabaci glavu ustranu.

— Šta to bi?

— Saznaćeš kasnije.

Pošto ništa nije mogao da sazna, Frenk odmahnu glavom, stavi šešir i saže se da pretraži gužvu slame.

— Hej! — uzviknu Halbom Čester.

Marijan se lagano okrete.

— Šta hoćeš?

— Hodi ovamo.

— Jesi li poludeo! Čoveče, hoću da podignem svoj dolar.

— Ostavi ga tamo gde je!

— Šta??

— Dolazi ovamo!

Te dve reči delovale su na Frenk-
u Marijana kao udarci biča. Gnev
ga je još jednom savladao. Bio je
krupan i snažan i znao je da se mo-
že osloniti na svoje pesnice. Među-
tim, i ovog puta je doživeo poraz.

Halbom, koji je stajao hladno i
mirno i pored Frenkove pretnje da
će ga smožđiti, samo naglo izvuče
revolver i spusti ga svom žestinom
na Frenkovu glavu.

Ovoga puta je mladi konjušar os-
tao da leži na zemlji — i na nekoli-
ko trenutaka čak izgubio svest.

Kada se malo pribrao, upitao je
drhtavim glasom:

— Šta hoćeš?

— Već sam ti kazao da ćeš sazna-
ti na vreme. A sada se gubi!

Frenk Marijan više nije pomišljao
da traži svoj dolar. Teturajući se,
izašao je napolje. Nije čak bio u sta-
nju da zatvori vrata.

U malu drvenu prostoriju dopira-
lo je veoma oskudno svetlo. Ed je
bez reči gledao u svog brata. Ovaj
ga grubo munu u rebra.

— Potraži taj dolar. U slami je
tamo preko.

— On pripada Frenku!

— Ne pričaj mnogo, nego uradi
ono šta sam ti rekao!

Kada je Ed našao novac, Hal ga
uze i sirpa u džep. Četvrt sata ka-
snije ga je prokockao, mirno se sme-
škajući za stolom u kaubojskoj kući.

Frenk Marijan je stajao pred vra-
tima kaubojske kuće i praznih oči-
ju gledao prema velikoj rančerskoj
zgradi.

Kao da je slutio da mu je na da-
našnji dan sreća potpuno uništena.
Nikada više neće moći da vidi lepu
Lolitu Gloster. I baš danas, kada je
bila tako blaga i prijatna prema nje-
mu, iako mu je kazala:

— Ne bi smeo da me slediš,
Frenk!

Sada je sve bilo gotovo...

Sve je propalo zbog toga što ga je
taj prokleti Teksašanin iznenadio.
Verovatno ga je Čester češće sledio
i motrio na njega. Ovo danas vero-
vatno nije puka slučajnost.

Kako je samo mogao da tako ot-
voreno pokazuje da ne podnosi tog
Teksašanina! Ovaj je zbog toga bio
ispunjen mržnjom, sledio ga i sada
sve, sve upropastio!

Glava mu od oćajanja klonu na
grudi.

Kakav je samo odličan posao imao
ovde i kakav je napredak postigao
samo za godinu dana.

Sada je sve uništeno. Halbom Če-
ster ga je imao u rukama. A da će
to lukavi Teksašanin iskoristiti, ni-
je bilo sumnje!

Osim toga, taj momak udara kao
lud. Nikada Frenk nije ni sanjao
koga ima u konjušnici. Podmuklog
i hladnog, snažnog momka!

Jasno, mladi Frenk u ovom trenu-
tku nije ni slutio koliko je više od
sreće u ljubavi u ovom trenutku iz-
gubio. Hal se spremio da mu uni-
šti ceo život.

Da je to mladi čovek iz Arizone mogao da pretpostavi, da je naslutio šta mu još od Hala sve predstoji, verovatno bi osedlao svog ridana i odmah odjahao, ili bi nešto drugo učinio...

Vinovniku svih Frenkovih nevolja, međutim, nije se uopšte žurilo. Poznavalac ljudi, iskusan čovek bi već po tome otkrio na šta je sve Hal sposoban. Na žalost, Frenk Marijan nije bio poznavalac ljudi. Bio je mlad, vredan i zaljubljen. Bio je to njegov prvi ozbiljniji poraz u životu, prvi udarac sudbine koji ga je pogodio. Činilo mu se u ovom trenutku da ga ništa gore ni surovije u životu ne može snaći. Kako je bio u zabludi!

Danima je izbegavao Halov pogled. Ovaj ga nije oslovljavao, nego samo ispitivački ispod oka posmatrao.

Konačno, posle više od nedelju dana, Frenk nije više mogao da izdrži. Presreo je Halboma na vratima štale, dokopao ga za grudi i procedio:

— Kaži svoje uslove, Hal! Govori ili ću te ubiti!

Čester ga samo gurnu grubo u stranu i izađe iz štale bez reči.

Od toga dana je Halu bilo jasno da mora biti stalno na oprezi. Međutim, nije odustajao, niti menjao plan. Činilo mu se da Frenk još uvek nije zreo za upućivanje u plan. Nije još dovoljno mek da bi izvršavao sve planove i želje.

Tih dana je i Ed počeo da se pribojava brata. Video je iznenada pred sobom sasvim drugačijeg Hala Čestera. Gordog, hladnog čoveka, koji je preko noći odrastao i kome se nadzornik štalskih momaka sklanjao s puta.

Najzad je došao trenutak koji je morao doći.

Marijan, koji je od nemilog događaja one večeri izbegavao da Halu direktno izdaje naređenja, našao se sada u situaciji da pred gazdom i ostalim štalskim momcima i pred nekoliko kauboja mora da mu izda naređenja za odlazak u grad.

Hal je stajao naslonjen na bunar i grickao slamku. Ledeno je posmatrao Frenka.

Ovaj proguta pljuvačku i reče:

— Dakle, Hal Čester, odvešćeš ova dvojica kola kod kolara, a onda ćeš natovariti robu, koja je za nas spremna kod trgovca Liderija. I...

Prekinuo je u pola rečenice i oborio pogled.

Rančer i kauboji ga pogledaše iznenađeno.

— Šta se dogodilo, Marijan? — upitao je nadzornik, koji je tog trenutka prišao bunaru. — Jesi li odjednom zanemeo?

Na to mladić iz Arizone podiže glavu, pogleda Čestera i reče glasno:

— Mister Džindžer, molio bih vas da posao nadzornika konjušnice poverite nekom drugom. Imamo u našoj grupi i sposobnijih ljudi...

— O? — Nadzornik izmenja pogled sa sedokosim rančerom, koji ništa od svega nije uspeo da shvati.

— Kako to da razumem, Frenk?

— Molim vas da taj posao date Halbomu Česteru. Ja se, naime, osećam manje vrednim od njega.

— Oh!

Svi prisutni su čas gledali Marijana, čas Hala Čestera, koji je još uvek nemarno naslonjen na bunar grickao slamku.

Gloster samo odmahnu glavom i nesigurnim staračkim nogama pođe u svoju kuću.

„Za to vreme je nadzornik stajao ispred Hala i odmeravao ga.

— Dakle, Čester, šta ti na to kažeš?

Hal samo sleže ramenima.

— On mora da je lud.

Tvrdo nadzornikovo lice se namršti.

— Lud? Nipošto ne deluje tako. Šta je to bilo između vas dvojice?

— Ništa značajno, mister Džindžer.

— Jeste li se tukli?

— Pa, nazovimo to tako nekako.

— Da, ja to hoću baš tako da nazovem. Ko je pobedio?

— Hal! — bio je to Ed, koji se javio sa vrata štale.

Nadzornik ga samo hladno odmeri, pa se obrati Frenku:

— Pa to još nije razlog Marijane. Ti si bio dobar nadzornik konjušara i ja sam imao nameru da od tebe načinim kauboj. Ali ako ti misliš da je Čester bolji od tebe...

— Da, ja tako mislim, mister Džindžer.

— U redu! Hale Čester, ti si od sada nadzornik štalskih momaka. Hajde, na posao lupeži! Zašto stojite i dokoličite! Hal, podeli posao! Neću ovde za tri minuta nikog besposlenog da vidim!

Posle toga se nadzornik uputi prema kuhinji, gde je trebalo sa kuvarom da se dogovori o namirnicama, koje su morali da kupuju u gradu.

Vredni Ernest Džindžer je uvek imao posla preko glave. Nije ni slutio da je malopredašnji događaj imao dublje korene i bio veoma značajan, da mu je olakšao da dođe do Lolitine ruke i uništio život Frenka Marijana...

Halu do tog posla uopšte nije bilo

stalo. Jedino što je hteo bilo je da potpuno zagospodari Frenkom.

Sada je to i uspeo.

Mladi Marijan se užasno bojava nadzornika ranča. Bilo mu je jasno da mu kada bi ovaj saznao da je bacio oko na rančerovu ćerku, život više ne bi bio siguran.

Ako se Marijan pribojavao da će Hal na taj način da iskali gnev na njega, bio je u velikoj zabludi.

Daleko od toga. Halu je on bio potreban za ostvarenje njegovih razbojničkih planova.

Dvadeset i treći avgust se sve više približavao. A baš tog dana su troja kola sa arnjevima trebalo da krenu iz Tukumkarija, da bi se isporučile kože u Levlend. Kože su spremnjene i uštavljene ležale u šupi ranča.

Godinama je već bilo tako. Gloster nije kože goveda prodavao preprodavcima, nego ih nosio neposredno u Levlend, gde je u ono vreme već postojala neka vrsta fabrike koža.

Troja kola, koja su bila namenjena transportu koža, imala su važnu ulogu u Halovom planu. Njima je trebalo da budu odvedena deca trojice bogataša iz Tukumkarija.

Pakleni plan!

Niko, naravno, neće ni da sanja da se na kolima sa Gloster ranča nalaze nestala deca. Neupadljiviji način nije mogao da se zamisli. Svi su znali da Gloster sam odvozi kožu.

Frenk je bio upućen u sve poslove oko pripreme za transport. Svi zaprežni konji su bili u štali, a nadzornik mu je naložio da pripremi kola za put.

Da su Marijanu potrebna dva čoveka za ovaj put i to je svakom bilo

poznato. Jer uz svaka kola morao je da bude po jedan konjušar. Uvek je, uostalom, tako bivalo.

I tu činjenicu je Hal Čester uračunao u svoj plan. Konačno, bio je sasvim siguran da će on i njegov brat Ed biti ta dvojica konjušara koji će krenuti na put.

Podredio je Marijana čak jače nego što je i sam očekivao. Sada je bio vođa, nadzornik štalskih momaka. Nipošto nije mogao da se odrekne Frenka. On je bio čvrst stub paklenog plana. Naočit i prijatan, ostavljao je dobar utisak, često je navraćao kod Gonzalesa, Hartmana i Dendisona po stvari koje su ranču bile potrebne. Osim toga, uživao je poverenje trojice bogataša.

Teksašanin nije svoj poduhvat uopšte planirao bez Frenka. Sada je u ovoj odluci bio još nepokolebljiviji. Naime, nije hteo za sobom da ostavi na ranču nekog ko ga je mrzeo.

Jer, konačno, mogao je da dođe na pomisao, pa makar iz mržnje, da osumnjiči Hala Čestera i transport kože dovede u vezu sa nestankom dece.

Hal je imao još jedan razlog, zbog koga je hteo da povede vrednog mladića iz Arizone: Frenklin Marijan je izvanredno baratao puškom. Bio je odličan i precizan strelac. Osim toga, čovek, koji će uvek činiti ono što on od njega bude tražio. Ako jednom bude pripadao trojci, založiće se i biće koristan. Njemu ni jedan momak u štali nije bio ravan. To je Hal dugo posmatrao i ispitivao pre nego što se opredelio.

Bez obzira na sve što se odigravalo u poslednje vreme, Hal nije mogao da poželi boljeg ortaka.

Pošto je Marijan, kao i svi ljudi uostalom, imao svoju slabu tačku i bio neuračunljiv i neobuzdan kada je bio u blizini voljene devojke, Hal je odlučio da ga ne uputi u svoje namere sve dok ne odmaknu od ranča, pa i od grada.

Dva dana pre transporta došao je nadzornik u kaubojsku kuću i upitao:

— Kako stoje stvari, Hale Čester? Jesi li već odredio ljude za put?

— Da.

— Koga? Sigurno tvog brata za druga kola?

Hal potvrdi.

— Ol rajt. Ko će voziti treća kola?

Hal okrete glavu i pogleda Frenka, koji je sedeo na uglu grubo istesanog stola i odsutno gledao pred sebe.

— Marijan.

Mladić iz Arizone se trže.

— Zar ja? — promućao je.

— Ti!

Hal ga odmeri zapovednički, ledeno.

Nadzornik je bio zadovoljan.

— Vidim da kod tebe sve ide u redu, Čester. Ja ću još pregledati kože, a sutra rano ujutro pogledati kola. Teško tebi ako sve nije sasvim u redu.

— O tome se brinuo Marijan. I o konjima takođ

— Dobro je.

Nadzornik izađe iz kuće.

Pola sata kasnije došao je vlasnik ranča i obavestio da pored sedamdeset tri konja, koliko ih sada ima na ranču, treba da stignu još trideset četiri. Gospodin Gonzales iz Tukumkarija je kupio konje za ranč i Marijan treba da ih još istog dana preuzme.

— Nadam se da to ne ometa vaše planove za transport, Čester. Sigurno ćete vi i vaš brat odmah odjahati s njim — rekao je nadzornik.

— O kej!

Prvi put su sva trojica zajedno pošli u grad.

Ed je sve vreme čekao da Hal ispriča čoveku iz Arizone o čemu se radi, da ga uputi u stvar.

To se međutim, nije dogodilo. Sve je teklo svojim tokom. Samo je Ed drhtao pri pomisli na ono što tek treba da usledi. Strahovao je i bio u neizvesnosti.

Hteo je da nešto izvuče od brata. Zbog toga ga je izvukao iz štale i povukao prema koralu, jer je znao da tu niko ne može da prisluškuje.

— Hal, odustani! Dovoljno si već postigao!

Starijem Česteru se usekla duboka bora između obrva.

— Dosta postigao? Kako to misliš?

— Pa eto, postao si nadzornik konjušnice na ranču koji sada ima sto konja. Tome se pre mesec dana nisi smeo ni nadati. Nisi više onaj mali, prljavi štalski sluga, kakav sam ja još uvek. Uostalom, tvojim napretkom je i meni bolje. Oborio si Marijana na kolena. Imamo mnogo šansi. Džindžer može i nas da uzme za kauboje...

Hal grubo odgurnu brata.

— Idiote! Ko uopšte želi da postane kauboj? Ko još želi da ceo dan dirinči u sedlu? Taj posao mi je isto toliko mrzak, kao i posao u koralu i štali. Hoću više od toga. Shvataš li? Hoću svoj sopstveni ranč. Veliki ranč, na kome ću biti gazda! Ja, niko drugi!

Oči su mu sevale, a lice bilo bledo od uzbuđenja.

Uplašeni Ed ustuknu nazad.

Nije ni primetio da je Hal govorio samo o sebi, da hoće da bude gazda, on sam. Pošto nije imao naročito jak karakter, nije smogao snage da u ovom trenutku izađe iz igre. Zbog toga je samo promrsio:

— Kako ti kažeš, Hal.

Pre podne dvadeset i drugog avgusta je vladala neopisiva žega. Hal, Ed i Frenk su odjahali još jednom u grad da kupe sitnice koje su im bile potrebne za put.

Ponovo su se obreli u dvorištu bogatog trgovca konjima Gonzalesa.

Veći broj dobro istimarenih konja stajao je u senci pod nastrešnicom. Osećao se prodoran miris konjskog znoja, kože i duvana. Ed okrete glavu. Gotovo mu je pozlilo.

Gore na vrhu stepenica lepo uređene nove kuće stajao je dečak. Bio je lep, tamnook, crne kovrdžave kose. U rukama je držao drvenog konjića, koga mu je očev štalski momak istesao.

Ed proguta pljuvačku.

To je, dakle, bio mali Huan Gonzales, koji sutra pre podne sasvim sigurno neće stajati tamo gore na stepenicama, niti se veselo i bezbrižno igrati.

Užasna pomisao, koja mu je naterala hladan znoj na čelo. Ovamo su došli da uzmu rezervne uzengije. Gonzales je imao najbolje u gradu i rančeru je stalo da uvek kupuju samo od njega.

Najzad je trebalo još da navrate u Dandisonovu tkačnicu. Tu su uzeli pokrivače, koje su Ed i Frenk mračna lica tovarili na kola.

Ed se stalno obazirao, ali nikako da ugleda malog Džona Dandisona. Nigde se nije čuo dečakov glas. Ni u dvorištu, ni bilo gde u kući

Možda uopšte i nije ovde?

Nije moguće da ga nigde nema! Možda ipak nije u gradu. Možda ga je neko odveo.

— Možda ga je odvela neka tetka — došapnuo je bratu u trenutku kada se približio kolima, pre nego što je Frenk stigao.

— Zaveži! — uzviknu Hal oštro.

Ni treću žrtvu nisu videli. Bolje rečeno, Hal to nije ni očekivao. Znao je tačno gde se mala Erika Hartman nalazi. Mnogo sati je posvetio tome da to sazna. Dok su drugi momci bezbrižno stajali za šankom, on je kao krvožedni vuk krstarilo ulicama i motrio na svoje žrtve.

Ništa ne sluteći, pralja Norma Lonenan mu je ispričala sve što je želeo da sazna o malom Džonu Dandisonu. Šesnaestogodišnja Džozana Murfild, koja je radila u radionici eksera, kod doseljenika iz Austrije Hartmana, ispričala je mladom Teksašaninu sve o maloj Eriki što mu je bilo potrebno za sprovođenje plana u delo.

Nijedna od ovih devojaka se kasnije nije toga setila. Mladi Hal ih je veoma vešto i neupadljivo ispitivao!

Kada su prolazili preko Hartmanovog dvorišta, Ed vide velikog čupavog psa.

Da li je Hal računao s njim? Ed je pogledao brata ispod oka, nemajući više hrabrosti da ga ispituje.

Stariji brat je međutim, mirno pogledao psa, što je za Eda bio siguran znak da je i sa ovom preprekom računao.

Uopšte uzev, za Eda je bratovljev plan bio nešto ogromno, neodređeno, o čemu gotovo ništa nije znao. Ili bar samo to da treba da im donese dosta novca. Navodno i to da

zbog tog novca treba malo da prošetaju troje dece.

Ograničeni Ed je to smatrao jedinstvenom zamisli, koja ga je pomalo plašila. Ali da je to obično razbojništvo, takve činjenice nije baš bio svestan.

Halbom Čester je još jednom osmotrio mesta, koja će veoma brzo posetiti u ulozi razbojnika. Ništa ne sluteći, Frenk Marijan je jahao iza dvojice Česterovih. Doista nije u ovom trenutku ništa slutio, iako se kasnije setio da su ga još tih dana mučile zle slutnje, koje nije umeo da objasni.

U poslednjem trenutku pojavila se nepredviđena, nepremostiva prepreka, koja zamalo da osujeti Halov plan.

Kada su se, naime, vratili na ranč, zatekli su Randolfa Glostera kako stoji na sred dvorišta na suncu. Rančerov sin je, kao i uvek, bio odeven u varoško odelo i u ruci je držao korbač. Očigledno nervozan, udarao je njima po svetlosmeđim čizmama.

Hal ga podozrivo pogleda. Osećao je da se nešto sprema, što će mu omesti izvršenje plana.

On je to nazivao planom, o tome govorio kao o poslu koji mu predstoji.

Otmica dece radi ucene! Iz koristiljublja!

Pre osam godina je u Lujzijani jedan čovek zbog istog dela dospao na vešala. Nikada se nije saznalo da li je Halbom Čester znao za mučnolatu Drobkina iz Lujzijane, ili za braću Hendland, koja su otela ćerku trgovca zlatom, takođe radi ucene. Ili o nizu drugih slučajeva otmice, koje su se do tada dogodile u Sjedinjenim Državama.

Do tog dana, međutim, slično razbojništvo nije izvršeno na takozvanom Divljem zapadu.

Rančarov sin je sada podigao pogled prema trojici konjušara, koji su upravo stupili u dvorište. Zatim je viknuo glasno:

— Džindžer, dođite ovamo!

Nadzornik izađe iz štale i priđe rančarovom sinu. Ovaj reče, ljutito:

— Upravo je ovde bio jedan od momaka sa majura. Danas se ponovo razbežalo još sedamnaest goveda. Geo Bark je odmah sakupio nekoliko ljudi da bi vratio goveda. No na majuru ima premalo ljudi. Morate sakupiti još najmanje desetoricu, Džindžer. I to brzo!

Nadzornik uzvraća:

— Ja danas ovde imam samo još tri kauboja i oni su potrebni za žigosanje. Moraćemo da uzmemo štalske momke.

Pogled rančarovog sina odmah kliznu preko trojice mladih ljudi, koji su upravo sišli s konja i čuli svaku reč.

— To je u redu. Čester, spremite se odmah i povedite ljude. Treba da spremite hranu i ostalo za najmanje dva dana.

Nadzornik promrsi:

— Za to ću se ja sam pobrinuti.

— Da, znam.

Randolf Gloster se okreće i pođe prema rančerskoj kući, na čijim se vratima upravo pojavila Lolita.

Bila je upadljivo odevena u suknji i bluzi jarkih boja. Izgledala je zavodljivo.

Frenk Marijan nije mogao da odvoji pogled od nje.

Nadzornik ga ledeno odmeri.

— Šta piljiš tako, Marijan? Zavori usta, inače ću ti sabiti zube u grlo!

Frenk se trže kao bičem ošinut i obori glavu.

— Pa to je razumljivo, mister Džindžer — rekao je Halbom Čester. — Kada tako toplokrvni momak, kao ovaj iz Arizone, vidi lepu devojkicu...

— Tako ti misliš, Hal — reče nadzornik žustro. Pogled mu je počivao na toplokrvnom momku iz Arizone. — Znači, vreme je da ga malo rashladim.

— Mislim da nije baš oduševljen putem u Teksas!

Hal je veoma vešto navijao vodu na svoju vodenicu.

Nadzornik je streljao Marijana pogledom.

— Znači, tako stoje stvari, momče? U tom slučaju ćeš ti svakako biti u transportu.

Stariji Čester je već hteo da odahne sa olakšanjem, kada nadzornik nastavi:

— Braća Čester su odlični jahači, i oni će poći sa kaubojima. Umesto njih će stari Vogham i Majk Dženkins pratiti transport.

Braća su se pogledala krišom. Hal je odmah uzvraćao:

— Kako vi mislite, mister Džindžer. Nadam se samo da će ona dvojica staraca umeti da izaberu pravi put za transport. Mislim, neće dozvoliti da ih zaustave kod velikog peska.

Bio je to pun pogodak!

Veliki pesak je bio pustinjaški predeo kraj granice, u kome su ozloglašeni razbojnici Ljana zaustavljali sve jahače i sva kola i pljačkali ih. Troja teških kola sa skupim tovarom nipošto nisu smela da budu zaustavljena kod velikog peska.

Nadzornik je dobro znao da samo Teksašanin može da izađe na kraj

sa tim šljama. Najzad, samo Teksašanin i poznaje sve prolaze, prečice i skrovišta, gde se obično kriju pljačkaši.

Na Gloster ranču je bilo samo dva Teksašanina. Halbom i Eduard Čester!

Bila bi ludost ne uzeti ih za tako važan transport kroz opasne predele! Ništa, manje ljudi će sakupljati odbegla goveda. Od toga, uostalom, niko neće ni praviti pitanje!

Džindžer zabaci šešir na potiljak i zadenu palčeve za opasač.

— Pametno si kazao, Čester. Ne, protiv takvog šljama ne možemo izaći na kraj sa onom dvojicom staraca. Ne preostaje nam ništa drugo, nego da ostane kao što smo se već dogovorili. Vas dvojica i ovaj toplokrvni momak, koji ne žudi za žegom i prašinom!

Nadzornik nije ni slutio kako je Halbom Čester odahnuo posle ovih reči. Zamalo pa da sve što je smislio padne u vodu. I to u poslednjem trenutku. Sada je, srećom, sve opet u redu!

Hal pogleda brata pobeđnički ispod oka. Taj pogled kao da je govorio: — Vidiš kako ja znam svoj posao!

Onda je munuo Marijana.

— Šta tu stojiš i piljiš unaokolo? Nadzornik hoće da pogleda onih šest konja.

— Već ih je video — uzvratil Frenk.

Džindžer potvrdi.

— Da, video sam životinje još jutros. Sve je u redu. Krećete u četiri!

Hal klimnu glavom.

U četiri. Do tada mora prvi i verovatno najteži deo posla već da bude obavljen.

Tri konjušara napustiše dvorište.

Džindžer je namršteno gledao za njima. Ni jedan od njih mu se nije naročito dopadao. Toplokrvni mlađić, koji je bacio oko na njegovu Lolitu, pao je od pre nekoliko minuta u nemilost, a dvojicu Teksašana od samog početka nije mario.

Ali, kakvog značaja ima to na velikom ranču, na kome je svaki čovek potreban?

Ed je za vreme večere s mukom gutao toplu supu, kao da guta kamenje.

Znao je da za pola sata kreću u Tukumkari. Gotovo mu je pozlilo od straha. Osećao se kao onog dana, kada je kao sasvim mali dečak prvi put video kako kolju tele.

Noć se bila spustila.

Kao što je ranije ugovoreno, Ed je čekao kod korala. Pripremio je tri konja, osedlao ih i spremio ćebad, kako mu je Hal naredio.

Gde li se stariji brat samo zadržao? Trebalo je da dođe sa Frenkom Marijanom do ograde.

Frenk Marijan! Mladog Eda podide jeza. Šta ako Frenk neće da pođe, a veoma im je potreban?

Najzad ga je ugledao. Frenk je dolazio sam.

— Hej, Hal je rekao da treba da pođem sa vama!

Ed sleže ramenima.

— Može biti. Ako je Hal tako kazao, onda je u redu.

Marijan nije ispitivao zbog čega još jednom jaše u grad. Odvikao se od postavljanja bilo kakvih pitanja, od kako mu je Halbom postao šef.

Čekali su gotovo petnaest minuta. Tek tada je Hal Čester došao. Hodao je bešumno, lagano vukući noge.

— Sve jasno?

Ed potvrdi.

— Onda u sedla!

Vinuli su se na konje i odjahali u pravcu zapada.

Činjenica da su tri štalska momka napustila ranč, čak i da ih je neko video, ne bi nikom izgledala čudna. Kada je večera završena, i ako nema nekog neodložnog posla, svako je mogao da radi šta hoće i ide kud želi. Često su ljudi odlazili u ovo doba u grad da bi popili po čašicu, videli neku devojkicu ili odigrali partiju pokera u Lankšir baru.

To što tri čoveka, koja još u zoru kreću na put, sada odlaze u grad, moglo je da znači da treba da obave neke važne poslove i nabave ono što su prethodnog dana propustili.

Jahali su u Tukumkari. Brzo su prevalili šest milja i ugledali pred sobom svetiljke grada.

Poterali su konje u glavnu ulicu, u kojoj je bilo izuzetno živo. Ispred tri velike krčme i dve kockarnice stajali su konji vezani jedan uz drugog za prečke. Na pločnicima je bilo mnogo sveta. Čuo se žagor i smeh.

Marijan se već čudio da oštri i ozbiljni Halbom, koji inače veoma retko navraća u lokale, baš večeras hoće da popije čašicu. Međutim, brzo se uverio da Halu to uopšte nije padalo na pamet. Odmah su skrenuli u prvu poprečnu ulicu.

U sredini te ulice nalazila se Dandisonova tkačnica. Hal povede svog kulaša u malu uličicu, koja se nalazila tačno iza Dandisonove kuće. Zauzstavio je konja tamo gde je ograda bila prilično niska.

Ed i Marijan su takođe sjahali. Iako je Frenkovo iznenađenje bivalo sve veće, nije ništa pitao, jer je veoma ozbiljno zazirao od Hala.

Stariji Čester je osmotrio kuću, a

onda preko ramena rekao svojim pratiocima:

— Odmah se vraćam!

Posle toga je preskočio ogradu i nestao u mraku.

Ed nije disao od straha i napregnuto je osluškivao. Kada je Frenk lagano počeo da zvižduće, potegao je munjevito revolver i pritisnuo mu cev među rebra. Frenk ga pogleda zgranuto.

— Jesi li poludeo?

— Umukni!

— Šta se zapravo ovde dešava?

Ed umesto odgovora otkoči kolt.

Mladić iz Arizone je kao okamenjen zastao i posmatrao ga.

Nekoliko trenutaka kasnije pojavio se Hal. Nosio je nešto u naručju.

„Prokletstvo!” sinu Marijanu kroz glavu. „Nešto je ukrao! Ja sam upao među razbojнике, među lopove...”

Hal pruži zavežljaj svom bratu.

— Penjite se na konje.

Spremno su se vinuli u sedla i odjahali.

Filipo Gonzales je stanovao na suprotnom kraju grada. Marijan je već bio ošamućen od iznenađenja, kada je video da se na isti način s leđa šunjaju prema Gonzalesovoj kući.

Zar i ovde hoće nešto da ukradu?

— Pođi sa mnom! — naredio je Hal.

Ušli su u dvorište. Zvezde su bacale bledu svetlost na štale, koje su zauzimale više od polovine ogromnog dvorišta.

Međutim, Hal nije obraćao pažnju na ono što je predstavljalo najveće bogatstvo trgovca Gonzalesa. Išao je prema kući.

Levo, na uglu kuće, nalazila se velika bačva za kišnicu. Bila je prazna. Hal je prevrte i reče Frenku:

— Hajde, penji se!
Ovaj poslušaj.
— Tako, a sada gurni prozor koji ti se nalazi s leve strane malo više gore.

Mladić iz Arizone je poslušno izvršavao naređenja.

Tada se Hal pope na bačvu i gurnu Frenka u stranu.

— Pridržavaj prozor da se ne zatvori...

— Ali zbog čeg...

— Umukni! — prosikta Hal i spretno kao riba kliznu u sobu.

Mladi Frenk Marijan se kupao u znoju od uzbuđenja.

Šta se događa ovde?!

U šta se to upustio? U kakvu prljavštinu su ga uvukli?

Očigledno su dva brata Čester bili banditi! U to više nema sumnje. Potkradaju ljude u gradu. I to nisu zabrali neke siromaške, nego najbogatije. Jedino nije mogao da shvati zašto su se odlučili da to čine baš ove noći, pred naporan put u Teksas, kao i to što su njega, koji im nipošto nije bio prijatelj, povelj sobom.

Možda su hteli da ga prinude da im bude saučesnik?

Propalice!

Najradije bi sada sa treskom pustio prozor i odjahao. No, napolju kod kapije stoji Ed Čester.

Na žalost, Frenk Marijan, koji nije zazirao ni od Hala, sada je bio manji od makovog zrna i pred Edom Česterom. I mlađi brat mu je sada izgledao kao prevejani i podmukli, na sve spreman razbojnik. Beb Feregan je bio u pravu kada je u svoje vreme tvrdio da su svi Teksašani opasni, jer su hladni i tvrdoglavi.

Gde li se samo Hal toliko zadržao?

Protekla su puna tri beskrajna minuta.

Frenk je uplašeno gledao po dvorištu.

Prokletstvo, šta će biti ako se veliki pas, koji uvek spava gore kod gospodara, bude probudio?

Ili ako Irvin Keniger ili Džoel Mekintoš izađu u dvorište i vide ga!

Nije smeo ni da misli na tako nešto.

Gde je Hal?

U to je čuo neki čudan šum. Kao da je neka bočica otvorena. Posle toga je usledio dubok uzdah, od koga se mladiću iz Arizone sledila krv u žilama.

Zar to nije bilo dete?

Gospode, pa ovde je soba malog Huana! Šta Hal ovde traži?

Neće valjda dete...

Osetio je da mu je srce u deliću sekunde prestalo da kuca.

Frenk Marijan je shvatio. Zavežljaj, koji je Hal Čester doneo iz Dandisonovog dvorišta, onaj koji sada Ed čuva kod konja!

Zar ova dva razbojnika otimaju decu?!

Odjednom mu drhtaj protrese telo. Setio se kako je zamotuljak, koji je izneo iz Dandisonovog dvorišta, bio bezglasan.

Gospode milostivi, da taj prokleti Teksašanin nije... učutkao dete?

Kao što, uostalom, očigledno sada hoće da učutka malog, smešnjog, veselog Huana Gonzalesa.

Frenk se naže prema prozoru.

— Hal!

Povik kao da je ispunio celo dvorište.

Posle toga se ukočio i ostao da stoji tako, jer je čuo dobro poznato metalno škljocanje:

— Još jedan glas i otići ćeš u pakao, dečko! — Bio je to Hal Čester, koji je sada sišao na bačvu, držeći

u levoj ruci zamotuljak — nešto uvi-
jeno u čebe.

— Hajde, prihvataj!

Frenk nesvesno pruži ruku. Trgao
se, kada je osetio telo deteta.

— Napred! Gledaj da sa tim što
pre izađeš iz dvorišta. Pre nego što
nas neko primeti.

Marijan je sišao, pridržavajući se
jednom rukom za sims. Druga mu je
bila zauzeta; držao je zamotuljak.

Išao je preko dvorišta kao raz-
bojnik, lopov. Srce mu je uplašeno
tuklo, a krupne graške znoja rosile
čelo.

Zastao je kao ukopan. Učinilo mu
se da su se tu negde otvorila neka
vrata.

Moralo je tako nešto da se dogo-
di! Najzad, toliki momci nisu valj-
da mogli, a da ne čuju njegov gla-
san povik!

A pas? Zašto se on ne pojavljuje?

Nije ih valjda sve taj prokleti
Halbom Čester omađijao?

U to se Hal stvori iza Frenka.

— Napred, čoveče, šta zastajkuješ!
U senku, pa prema kapiji. Ako još
budeš oklevao, Gonzalesovi ljudi će
od tebe načiniti pečenicu.

Marijan je nosio zamotuljak kao
da nosi teret od hiljadu kilograma i
najzad dospeo u senku. Tek što je
načinio dva dalja koraka, u strahu
je naleteo na kolski točak.

Čula se neprijatna prodorna škri-
pa, koju su ljudi u štali morali ču-
ti.

U to je i pas počeo da zavija.

— Ustaj! Idiotel! — brecnu se Hal.

Frenk se, naime, sapleo i pao ali
je uspeo da zadrži dete. Pazio je na
njega, iako je bio uveren da je mrt-
vo.

Na kući, u kojoj je spavala po-
sluga, otvorila su se vrata. Pas je iz-

leteo u dvorište i, režeći, ustremio se
na dvojicu ljudi, koji su se zaklo-
nili pod nastrešnicu za kola.

— Natrag! — naredi Hal. — Ja ću
se pobrinuti za psa.

Ostao je da stoji raskoračen. Frenk
je jedva nazirao pri bleđoj svetlosti
zvezda njegovu siluetu. Uzmicao je.

Pas se ustremio pravo na Hala. Zar
je Teksašanin tako lud da stoji mir-
no. Ili toliko hrabar?

Nesrećnog Frenka je oblivao lede-
ni znoj. U poslednjem deliću sekun-
de Hal poskoči u stranu. Pas, koji
se već bacio na njega, promaši ga.
Čester zamahnu revolverom i udari
njime životinju po glavi. Snažni pas
klonu bez svesti.

Hal okrete glavu.

— Hajde sad, čoveče! Ako ne sti-
gneš do kapije, pre nego što se po-
javi prvi Gonzalesov momak, ja ću
te ustreliti!

Marijan je grabio poslušno prema
kapiji, vukući zamotuljak.

Stigao je baš u trenutku kada se
na vratima kuće za poslugu pojavio
čovek u donjem rublju. Videlo se
kako mu se odeća belasa.

— Bes! Bes! Hej, šta bi tom pro-
kletom psu?

Halbom Čester je stajao ukočeno
pod nastrešnicom i motrio na Gon-
zalesovog slugu.

— Bes!

Teksašanin je pokušao poslednje.
Podržavao je frktanje i mjaukanje.
Nije to učinio naročito vešto i već
je strepeo da je sluga primetio pre-
varu. Međutim, ovaj samo žestoko
opsova.

— Opet taj prokleti pas juri ma-
čke i budi me iz najsladeg sna. Iz-
gleda da ga je mačka ovog puta do-
bro udesila. Ko zna gde se sada up-
lašen sklonio!

Rekavši to, povukao se u kuću i s treskom zatvorio vrata. Hal Čester, kome su već počela da klecaju kolena, a revolver u ispruženoj ruci podrhtavao, uspravio se, udahnuo vazduh i odahnuo, sa olakšanjem. Nervi su mu bili užasno napeti.

Bio je spreman na sve.

Sada je bez žurbe išao prema kapiji i zatekao dvojicu uplašanih mladića kraj konja.

— Šta to bi? — pitao je Ed.

Hal samo odmahnu glavom. Marijan je ćutao. Sada je, uostalom, i bilo prekasno za svako protivljenje i otpor. Pomagao je dvojici razbojnika u nedelu koje je bilo užasno. Stajao je ćutke i gledao u zemlju. Šta se to iznenada s njim dogodilo? Kako se to našao na stramputici? U šta ga je to uvukao ovaj Halbom Čester?

Za sada je još osećao samo strah i očajanje. Uskoro će ga pak obuzeti slepa mržnja prema ovoj dvojici Teksašana. Odjahali su dalje. Ed Čester i Frenk Marijan su držali po jedno dete u naručju.

Dvoje otete dece za koje je Frenk mislio da su mrtva. Međutim, nisu bila ubijena, samo su se nalazila u dubokoj nesvestici. Hal im je stavio preko lica maramu natopljenu nekom tečnošću, od koje se gubi svest.

Nastavili su put kroz grad.

Marijan je jahao između dva brata. Bio je kao u nekom košmaru, kao da je sanjao neki grozan san. Zbog čega su ova dva zločinca ukrala ovu decu i ubila ih? Šta imaju sa Dandisonom i Gonzalesom?

Još uvek nije primetio da se približavaju Hartmanovoj radionici eksera.

Hal sjaha ispred kuće bogatog doseljenika iz Austrije. Marijan je tek sada to primetio i sledio se od užasa.

Zar ovaj zločin nije još završen? Zar ima još žrtava? Zar taj prokleti Hal nema uopšte nerava? Sada hoće i ovde da uđe!

— Sjaši i daj mi taj zamotuljak!

Frenk kliznu iz sedla i pruži dete Halu. Ovaj ga položi na zemlju.

Mladić iz Arizone je, drhteći, ispod oka pogledao na zamotuljak. Najzad je smogao snage i hrabrosti i zabacio glavu.

— Ja ne znam šta te na sve ovo nagoni i šta smerаш...

— Nije ni potrebno da znaš... — promrsi stariji Čester. — A sada na kapiju! Ovde nema drugog puta nego kroz glavna vrata.

Iza radionice eksera nalazile su se druge zgrade.

Frenk se ne pomeri s mesta.

— Ne, Hal Čester, za mene je ovaj put okončan.

Teksašanin izvuče revolver.

No mladić iz Arizone je već zamahnuo. Pogodak pesnicom je bio žestok, tačno u vrh brade. Hal se zanesse unazad i revolver mu skliznu iz ruke.

Ed je u međuvremenu sjahao s konja, spustio malog Dandisona na zemlju i ustremio se na bratovljevog protivnika.

Mladi Marijan je bio žilav borac. Zamahnuo je i uspeo da i Eda dobro potkači pesnicom. Ovaj se zatekura, poskoči u stranu i ponovo narsnu.

U to se i Hal pribrao i navalio s druge strane.

— Sklanjaj se, Ed!

Hal je trenutak ranije bio iznenađen, ali je sada situacija bila drugačija. Bio je još žešći borac. To je

Marijan osetio na sopstvenoj koži.

Ipak se borio kao pomaman. U prvom sukobu ga je bio savladao samo gnev. Ovoga puta je sve bilo prisutno: gnev, užas, prezrenje!

Borba je imala promenljiv tok. Čas se činilo da je pobjeda na Frenkovej, čas na Halovoj strani.

Na žalost, pobedio je Hal. Jedan neočekivani bekhend i Frenka noge više nisu mogle da drže.

Klečao je na zemlji i s mukom hvatao vazduh. Surovi kidnapler zamahnu nogom i obori ga sasvim na zemlju.

Stajao je zadihani iznad Frenka i držeći uperen revolver procedio kroz zube:

— Ustaj!

Mladić se s mukom uspravi.

— Preskoćićeš sada kapiju...

— A pas? — ječao je Frenk.

— Tvoja stvar. Bio si često kod Hartmana i sigurno ćeš s životinjom izaći na kraj.

— Ali biće buke. Šta hoćeš još u ovom dvorištu? Ljudi iz radionice...

— Umukni i uradi ono što sam ti rekao!

Oskudna svetlost zvezda davala je Teksašaninovom licu neki avetinjski izraz.

Frenk Marijan nesvesno ustuknu korak nazad.

— Možeš me ubiti, Hal, Čester, ali ja više neću ni prstom maći za tebe.

— O — rugao se zločinac. Šta smeriš?

— Ja ću te oterati na vešala! — procedi Marijan, koji je bio veoma impulzivan i krajnje neiskusan mladić.

Hal ga udari čizmom u cevanicu. Frenk jeknu od bola.

— Hoćeš da me oteraš na vešala?

— Tebe i tvog brata. Zbog toga što ste ubi...

Hal je držao uperen revolver.

— Slušaj me dobro, kukavice! Ja sam ti još malo pre, u Gonzalesovom dvorištu, rekao: Ako se ne požuriš, ustreliću te!

To nije bila prazna pretnja. Frenk je to znao i okrenuo se prema kapiji.

— Frenk! — doviknu mu Čester prigušenim glasom. — Samo još nešto, kako ne bi bilo nesporazuma. Ako slučajno dođeš na pomisao da nešto onim ljudima unutra istrtiljaš — nas dvojica možemo da posvedočimo da si ti izvukao decu i ostavio ih ovde na putu.

Marijan zastade kao ukopan i okrete se.

— Ti, razbojnice...

— Oprezno, Frenk! Dobro promisli šta činiš i šta govoriš. Ko se dobro snalazi kod Gonzalesa? Ko je često svraćao u njegovo dvorište? Ko je ulazio u njihovu kuću često? Ne samo u Gonzalesovu, nego i kod Dandisonovih. Treba li ja to da ti govorim? Ti, dragi Frenk Marijan, niko drugi.

I još nešto da ne zaboravim! Na velikoj bačvi, na kojoj si stajao, nalazi se git za prozore, masni git. Možeš još da ga napipaš dole na donovima. Šerif neće imati mnogo muke da otkrije čiji se otisci čizama тамо nalaze, Frenkline Marijan!

Mladića iz Arizone kao da je grom pogodio. Stajao je i piljio u visokog mladića pred sobom, koji mu je sve te užasne stvari ispričao polušaljivim, veselim tonom.

Znači, on, nedužni očajni čovek, još će ispasti razbojnik, ubica dece!

Jasno, naivni mladić nije ni pomišljao na to da je sve ovo običan

blef, i da bi u ovom trenutku još bilo izlaza i načina da dokaže da je nedužan. To mu nije padalo na pamet.

Osećao je kao da se već guši u zločinu.

— Ti imaš, uopšte uzev, još jednu jedinu šansu, Frenk — nastavio je Teksašanin unjkavim glasom. — Da ostaneš tamo gde se od samog početka nalaziš. Uz nas! Napred! Ed ima još mogućnosti da te kroz otvor ograde ustreli ako zuneš!

Marijan pođe prema kapiji. Zastao je za trenutak, a onda se prebacio na drugu stranu.

Niko se nije oglasio.

Hal munu u rebra mlađeg brata. Ovaj priđe takođe ogradi i proturi kroz otvor cev revolvera. Hal je mirno stajao ispred kapije i čekao.

U tom trenutku su se sa desne strane, s nekog trema, čuli glasovi. Neko se očigledno opraštao sa domaćinima.

Čulo se zatvaranje vrata. Čovek je prelazio ulicu. Hal zapali cigaretu i pođe napred.

Nepoznati ga je video kako ide prema njemu, čak ga je pozdravio i ništa ne sluteći nastavio put.

Opet su se našli na svojim mestima i osluškivali. Iza kapije zaškripa pesak. Zatim se čulo kako se neka građa podiže. Odmah zatim se kapija otvori. Frenk Marijan je stajao oborene glave pored levog kri-la.

— Sve je tiho! — primeti Ed.

— Tišina — procedi stariji brat.

Marijan je ostao da stoji kraj kapije i praznih očiju gledao u zgrbljene prilike dvojice razbojnika, kako se šunjaju prema kući.

Kamo sreće da je to samo priviđenje, ružan san!

Hal se okrete.

— Ed, idi kod konja!

Mlađi brat spremno posluša. Hal nije udostojio nesrećnog Frenka ni pogledom. Samo je pucnuo prstima.

— Hodi ovamo!

Frenk pusti krilo kapije. Čula se škripa.

— Budalo! — brecnu se Hal.

Frenk je stajao ispred njega obo-renih ramena i spuštene glave.

Mislio je napregnuto. Kada bih sada, u ovom trenutku, potegao kolt i pritisnuo obarač, više ne bih mogao da se spasem, jer bi me Ed udesio. Ali bi na taj način mala ljupka devojčica bila spasena. Konačno, mrtav Halbom Čester više ne bi mogao da čini nedela...

Bila je to samo misao, koja mu je proletela kroz glavu i ništa više.

— Ostaćeš uz mene zbog psa.

Hal se lagano šunjavao napred.

Da taj Teksašanin nije neki manijak? Da nije poludeo?

Šta je trebalo da čini ako se pas pojavi? Zar Halbom Čester zamišlja da ga taj pas tako dobro poznaje da ga može umiriti?

I to sada, u ovo gluvo doba noći? Ludost!

Frenk je, istini za volju, nekoliko puta milovao psa i to je Hal verovatno video. Međutim, to ni jedan razuman čovek ne može smatrati dovoljnim da se umiri pas prilikom noćnog ulaska krišom u dvorište. Zar bi mogao da ga umiri, ako počne da reži i zavija? Nikako!

Išli su lagano duž zida. Hal je već gotovo stigao do vrata, kada se začu ženski glas.

— Šta li ti je? Ne, ne, sad ne možeš napolje! Neću još zbog tebe izlaziti na vrata! Ostaćeš ovde i gotovo!

Frenk je poznao glas. Bila je to

crnkinja, koja je vodila kuhinju. Očigledno je govorila s psom, koji je spavao ispod stepenica.

— Smiri se, konačno! Inače će biti svašta! Prvo si na silu boga hteo ovamo, a sada hoćeš napolje. Mir, inače ću da uzmem štap!

Sada je Hal čuo tiho zavijanje psa, koji je sigurno nanjušio da je neko u blizini. Negde, iza nekog prozora, koji je sigurno otvoren zbog žege, bio je pas. Sudeći po glasovima, prozor se nalazio nisko i pas ga je mogao preskočiti.

To nije smelo da se dogodi, jer Halbom Čester ni iz daleka još nije bio na cilju.

Dete, koje je hteo da ukrade, spavalo je u jednoj od soba na spratu.

Znao je čak u kojoj sobi. Sasvim precizno. Dugo je razmišljao da li da se odrekne treće žrtve. No, odlučio se da po svaku cenu ubije tri muve jednim udarcem. Bilo mu je potrebno mnogo novca!

Martin Hartman je bio veoma bogat čovek. Možda će dati više novca od ostalih očeva, samo da dobije natrag svoje dete.

Zbog toga je ipak odlučio da krene i na ovaj najopasniji pohod.

Troja kola, troje decel! I tri oca koji će platiti!

Ulazna vrata nisu bila zaključana. Pritisnuo je kvaku i gurnuo mladića iz Arizone, koji je drhtao celim telom, u predvorje.

Pas se umirio. Verovatno zato jer više nije mogao da čuje korake nepoznatih.

Međutim, čuo ih je nekoliko trenutaka kasnije unutra i počeo pakleno da zavija.

Marijan se priljubi uz zid.

— Pa to je ludost, Hal! Samoubištvo!

Ovaj ga samo u mraku munu tvrdim predmetom. Frenku je bilo jasno da je to cev revolvera.

— Dalje! Uz stepenice!

Uz stepenice? Trebalo je da krenu uz stepenice u kući gde ih je već nanjušilo opasno pseto!

Sada je Frenku Marijanu bilo jasno da Halbom Čester uopšte nema nerava. Nije bilo drugog objašnjenja za sve njegove postupke, za preziranje opasnosti kada je bila očigledna, gotovo opipljiva.

Krenuli su lagano uz stepenice. Kada su najзад, posle nekoliko paklenih trenutaka, stajali gore u hodniku, pas se malo primirio. Lajao je u kraćim vremenskim razmacima.

Šunjali su se kroz hodnik prilično nove kuće. Hal otvori pretposlednja vrata na levoj strani.

Frenk je čekao u hodniku.

Ponovo se čuo onaj isti čudan zvuk, kao kada se vadi zapušač iz boce. Brzo je zapuštao uši. Lice mu je bilo izobličeno u grimasu bola i očajanja.

Pakao! Ja sam obična bedna kukavica! Postao sam to i evo do čega sam stigao! Zašto sada ne potegnem revolver i ne ustrelim tog zločinca?

Prosto nije imao hrabrosti za to.

Halbom Čester se već vratio. Ponovo je nosio dete zamotano u pokrivač, dodade ga mladiću iz Arizone i oslušnu.

— Hajde, brzo!

Napustili su hodnik na spratu i sišli nečujno niz stepenice.

Zar su svuda ljudi spavali tako čvrsto da se neometano u sred noći moglo kretati po kućama? — pitao se Marijan.

U tom razmišljanju ga trže jedan čovek, koji se iznenada stvorio ispred Teksašanina. Stajao je pred njim visok, preteći, sa revolverom u ruci.

Hal se nije zbunio. Zamahnuo je u magnovenju i drškom kolta pogodio čoveka po glavi.

Čovek se zanesse unazad, pa kliznu niz zid na pod.

Marijan je hteo u paničnoj žurbi da beži. No, Hal ga grubo dočepa za mišicu.

— Šta se dogodilo, amigo? Samo bez nervoze. Mi ćemo napustiti dvorište isto onako mirno kao što smo i ušli u njega. Je li jasno?

Izašli su i najzad se neometani dočepali ulice. Kada su ponovo bili u sedlima, svaki sa po jednim detetom u naručju, tek onda su požurili.

Grabili su iz Tukumkarija u oštrom galopu.

Na pola milje od ranča skrenuli su prema jednoj staroj kolibi, koju je još veoma davno stari Gloster sagradio i zaboravio.

— Ti ostaješ ovde, Ed — rekao je stariji brat.

— Da — uzvрати poslušno Ed.

Decu su uneli u kolibu.

— Napred, Frenk!

Odjahali su dalje prema imanju starog Glostera. Halbom je vodio bratovljevog konja.

I ovog puta su imali sreće. Neprimećeni su stigli na ranč, odveli konje u koral i odneli sedla u štalu.

Posle toga ušunjali su se u postelje. No, nijedan nije ni trenuo. Frenk Marijan nije mogao da zaspi zbog toga jer mu ono, što je doživeo u poslednjih nekoliko sati, nije davalo mira, a Halbom Čester jer je pazio i motrio na Frenka. Njegove

muke bile su suviše. Mladić iz Arizone nije više imao snage da bilo šta preduzima. Pokazalo se sada da je slabić i da ga je Halbom Čester dobro procenio.

Niko na njegovom mestu ne bi izabrao baš vođu peona, radnika kome nije bilo premca, ne naročito maštovitog i jednostavnog mladića. Međutim, Hal se nije prevario izabравši baš njega. Smatrao je da je Marijan slabić, pa prema tome i veoma upotrebljiv.

Nekoliko minuta pre četiri Čester je ustao iz postelje. Nije imao časovnik, ali je zato posedovao izvanredan osećaj za vreme. Pošao je da probudi Frenka, a zatekao ga je kako sedi na postelji.

— Krećemo.

Frenk ćutke ustade i počeo da se oblači. Izašli su u dvorište. Svežina praskozorja ih je naterala da se stresu. Marijan je čak drhtao. Podigao je jaku na kaputu i navukao šešir.

Izveo je kola i uskoro je šest odmornih konja bilo upregnuto.

Odjednom Hal primeti kako se neko približava. Bio je to nadzornik Džindžer. Sledila mu se krv u žilama i nesvesno se mašio za dršku revolvera. Nadzornik je to primetio.

— Veoma si budan, Hal! To je ispravno. Pravi kauboj i treba da bude oprezan i budan. Da li je sve u redu?

— Sve nadzorniče.

Hal se trudio da mu glas bude siguran i ubedljiv.

— Onda srećan put, momci!

— Hvala — čuo se odgovor sa prvih kola. Gotovo šapat.

Nadzornik pogleda na druga kola.

— Vozač ovih kola, verovatno, još spava?

— Nipošto, mister Džindžer — reče Halbom Čester spremno. — Moj brat je čak prvi bio na nogama.

— Dobro, a sada brzo na put!

Nadzornik dodirnu obod svog šešira i okrete se. Odlučnim koracim zveckajući mamuzama, išao je preko velikog dvorišta.

Hal je osluškivao korake. Tek kada su se vrata na kaubojskoj kući zatvorila, popeo sa na kočijaško sedište.

— Napred, Frenk!

Marijan oslobodi kočnicu. Kočija pođe. Halbomova predviđanja su se pokazala ispravnim. Druga kočija je sledila prvu čak i bez vozača. Hal je ostavio uzde da stoje labavo. Sam je seo u poslednju kočiju.

Troja kola kotrljala su se polako prema zapadu, ostavljajući duboke brazde u pesku. Ranč je uskoro ostao za njima.

Kada su prevalili nekoliko stotina jardi, Hal skoči s kola i potrča prema Frenku.

— Hajde, na poslednja kola!

Frenk siđe i ustupi Halu mesto. Sada je bilo kako je i predviđeno da dalje teče vožnja.

Kada su stigli do kolibe, Ed se pojavi na vratima. Doneo je još uvek nepomičnu decu i na svaka kola položio po jedno.

Sada je tek Frenku Marijanu puklo pred očima: ovo je sve od početka do kraja bilo unapred zamišljeno i planirano do najmanje sitnice. U svim kolima je bilo dovoljno mesta da se smesti po jedno dete, koje spolja niko ne može da vidi, ali ga zato vozač može stalno da nadgleda.

Opet su se premestili. Marijan je morao da zauzme mesto na kolima koja su se nalazila u sredini.

Počeo je put, koji je vodio u nezvesnost i ponor. Put bez povratka.

*
**

Erni Feldbuš je stajao na sred drumu i posmatrao žmirkajući prema zapadu, gde su se u daljini na jednoj uzvišici pojavila troja kola.

Bilo je to već punih tri stotine dvadeset milja od Tukumkarija.

Sada su se zaustavili ispred četvrtog čoveka, koji je u planovima Halboma Čestera imao veoma važnu ulogu.

Stari Feldbuš je stanovao u nekađašnjoj stanici za zamenu konja od kako tuda nije više prolazila poštanska kočija.

Živeo je od ribolova, lova i nekih mračnih poslova, za koje je znao mali broj osoba.

Jedan od upućenih bio je i Halbom Čester. Njega je jednom kada je prolazio ovuda, stari napao u nameri da ga opljačka. Međutim, Hal ga je nadmudrio i onesvestio. Od tada se Feldbuš nalazio u nekoj vrsti obaveze prema Teksašaninu. Osećao se krivim i strepeo je da ga mladić ne prijavi.

Zbog toga je odmah pristao da mu pomogne, čim mu je Hal predložio da treba da sakrije neku decu, koju niko ne sme da vidi ni da nađe.

Sve se odvijalo ponovo tako brzo, nečujno i bez reči da se nesrećnom Frenku po ne zna se koji put činilo da sanja ružan san.

Na veliko iznenađenje mladog čoveka iz Arizone starom Feldbušu je predat samo jedan zaveštanje — Džon Dandison!

Posle toga su nastavili put. Jedna kola su bila prazna, bar što se tiče dece.

Kada su stigli do Sen Džona, skrenuli su na jugoistok. Počinjao je veliki pesak, koji se prostirao na jug, istok i zapad. Njime je bilo prekriveno stotine milja.

Pakleni pesak Teksasa, kome su ljudi pre pola veka dali ime Ljano Estakado.

Opasan kraj, vreo, pun nepredviđenih prepreka, bespuće! Bilo je tako malo vode, da su se putnici klonili dva puta, koja su vodila kroz ovaj kraj, kao same kuge. I danas je put kroz ovaj predeo veliko mučenje...

Prevalili su nekih petnaest milja, kada se Frenk Marijan iznenada trže.

Šta je sad to? Zar mu do ušiju nije doprlo nešto kao dečji glas.

Preznorio se od uzbuđenja.

Možda jedno od dece nije mrtvo?

Očajan, gutao je pljuvačku. Glas se ponovo čuo. Dolazio je s kola koja su išla ispred njegovih. Iz zaprege, kojom je upravljao Halbom Čester.

Nije smeo da se nakrene na stranu, jer bi ga u tom slučaju Ed, koji je išao za njim, primetio. Puzio je polako napred, bacio se na leđa konjima i iskočio.

Dečji glas je sada mogao sasvim jasno da razabere.

Dečak, znači, nije bio mrtav. Plakao je, mada tiho i uzdržano. No, to je bio nesumnjivi znak života i Frenkovo srce je počelo divlje da udara. Prišunjavao se kolima i skočio na njih. Uvukao se pod arnjeve i puzio preko koža, sve dok nije stigao do deteta.

Između platna mogao je da nazre široka Halbomova leđa.

Bez razmišljanja bacio se napred. Hal je bio iznenađen, izgubio je ravnotežu i glavom udario o dasku na dnu kola, o koju se vozači podupiru nogama.

Nesposoban da se brani, ležao je na dnu kola.

Frenk je sada bio čvrsto odlučio da ovaj uspeh iskoristi. Izvukao je kolt iz opasača i svom žestinom udario omraženog Teksašanina po glavi.

Čester Halbom klonu onesvešćen.

Frenk skoči s kola i pođe prema drugim kolima, držeći se tako u zaklonu da ga je Ed primetio tek kada je bio ispred njegove zaprege.

Mladić iz Arizone je držao revolver u ruci.

— Silazi! — viknuo je mlađem Česteru.

Ed podiže ruke i skoči sa kola.

Nije mu padalo na pamet da se suprotstavlja uperenom revolveru. Konačno, nije bio sit života, niti tako bez nerava kao njegov stariji brat.

Učinio je dakle ono što mu je bilo naređeno.

— Napred! Kreni ispred mene prema prvim kolima — glasilo je Frenkovo naređenje.

Kada su stigli do kola, Frenk reče oštro:

— Zaustavi konje!

I to je poslušno izvršio. Onda je tek okrenuo glavu. Oči su mu opasno sevale. Frenku to nije promaklo.

— Šta si učinio sa Halom? — siktalo je.

Marijan mu nije odgovorio. Izvukao mu je oružje iz futrola i bacio ga daleko u pesak.

— Ti nemaš više šta da pitaš, Čester. Penji se na kola i donesi dole svog brata!

— Da... li... je mrtav? — promucuo je mlađi brat uplašeno.

— Ne, ja nisam ubica. Ja to nisam.

U kolima je dete plakalo glasnije.

Kada je Ed doneo brata iz kola, Marijan mu naredi:

— Tako, a sada ćeš ga vezati.

— Da ga vežem? Pa on je mrtav.

— Besmislica.

Iz male rane na Halovom čelu teкао je tanak mlaz krvi.

— Napred, vezuj ga!

Nije imao kud. Morao je da poslušaa. Cev kolta je sve vreme bila upearena u njega.

— Tako, momče. Sada se penji i okreći kola. Ja ću te slediti drugim kolima. Sada više nemaš oružje. tvoj brat će ostati da leži na drugim kolima. Ako samo pokušaš da me napadneš, ustreliću te bez razmišljanja, Ed.

Bleda lica, Eduard Čester stavi nogu na točak. „Sada je sve propalo“, razmišljao je. San o velikom bogatstvu i ranču raspršio se kao mehur od sapunice.

Stići će na vešala i on i njegov brat.

Ako Frenk Marijan stigne do prvog šerifa, sa tri zaprege, on će biti spasen, a njih dvojica uništeni!

U to Hal otvori oči. Ležao je vezan kraj nogu mladića iz Arizone i odmah shvatio šta se dogodilo.

— Ed! — vrisnuo je.

Frenk, koji je bio veoma uzbuđen, okrete se prema Halu. To je Ed iskoristio. Skočio je na kola, bacio se na Marijana i povukao ga dole. Pali su kotrljajući se na zemlju.

Međutim, Frenk je uspeo da se pribere, pridigao se i žestoko lupio pesnicom napadača. Ed je pokušao da stane na noge, ali ga Frenk još jednom pogodi pesnicom i vrati u prašinu.

Na to se Hal, iako vezanih nogu i ruku, izvio i bacio s kola kao zmija. Pogodio je vezanim nogama, potpeticama čizama Frenka u krsta. Marijan polete napred i saplete se.

— Ustaj Ed — vikao je Hal. — Moraš ga ubiti. On će nas još odvesti na vešala. Bori se!

Ed je sve to i bez bratovljevog upozorenja znao. Međutim, sva snaga kao da je nestala iz njega posle žestokih Frenkovih udaraca. Bez obzira na to, uspravio se i ustremio prema mestu gde mu je ležao revolver, koji je Marijan nekoliko trenutaka ranije bacio.

Frenk je već bio pred njim na tri jarde. Na nesreću, u tom odlučujućem trenutku je Eduard Čester bio brži.

Pucanj odjeknu i mladića iz Arizone udarac odbaci unazad. Kao da ga je konj pogodio nevidljivim kopitom.

Zaneo se, pogođen u desno rame. U padu je istrgao revolver iz opasača. Učinio je to levom rukom.

— Ed! — urlao je stariji brat. — Pucaj! Moraš ga likvidirati! Inače će on nas!

Ed je stajao ispred ranjenika sa revolverom u ruci, koja je drhtala. Mogao je da povuče obarač. Bolje rečeno, imao je priliku i mogućnost. No, nije mogao. Jednostavno. nije mogao. Nije imao snage da to učini, da sa rastojanja od četiri jarde ustrelí ranjenog čoveka.

Nije bio ubica!

— Kukavice! — vikao je Hal izbezumljeno.

Još uvek nije sve bilo izgubljeno. Frenk Marijan i Ed stajali su jedan prema drugom sa uperenim revolverima.

Malopre je Ed bio brži. Mora to još jednom da uspe.

— Ed! Šta se dvoumiš? On će te odvesti na vešala. Samo će se čuti krak i konopac će ti slomiti šiju!

Veliki trenutak, u kome je Edvard Čester bio odlučan i brz, nepovratno je prošao. Osim toga, nije bio ubica.

Ne još!

Marijan, koji je sa svoje strane strepeo da ga Teksašanin ne pogodi, još jednom pokuša:

— Odustani, Ed — procedio je kroz zube. — Spusti oružje.

— Ne!

— Baci kolt. Ti nisi ubica! Nisi razbojnik. Ja ću to posvedočiti.

— Ed! — izbezumljeno je vrištao stariji brat. — Zar ne primećuješ da ovaj lupež, koji te je ranije uvek kinjio, sada hoće još i da te nasapunnja?

— Ti da čutiš — brecnu se mladić iz Arizone.

— Nikada neću da čutim pred takvom ništarijom kakva si ti. Ed, likvidiraj ga konačno. Ili... dobaci revolver meni!

Bili su to mučni, gorki trenuci za svu trojicu mladića. Svima je ovde, u pustinji Ljana, život visio o koncu.

— Ed! — pokušavao je uporno Halbom. — Sve je gotovo, propalo, ako to ne učiniš. Pucaj! On će nas upropastiti...

— Ja to ne mogu, Hal — ječao je mladi brat.

— Kukavno pseto! Bedni konjušaru! Zbog tebe ćemo obojica na vešala...

Ed se kupao u znoju i užarena pogleda posmatrao mladića iz Arizone.

— Frenk! Postoji još jedan put — ječao je Ed. — Spusti kolt i budi razuman. Ništa se neće dogoditi. Baš ništa. Penji se na svoja kola, a Hal na svoja. Nastavićemo put kao i do sada.

— Ne, neću nikuda sa ubicom deca!

— Idiote! — povika Hal. — Deca nisu mrtva. Morao sam samo da ih onesvestim.

— Onesvestiš? — pitao je Frenk, ne skidajući pogled sa Eda. — Čime si ih to onesvestio i zbog čega?

— Sa korinom. Pa ti si osetio taj miris. To je jako sredstvo, ali deci ne škodi, niti će im bilo šta biti.

— Lažeš!

— Rekao sam suštu istinu.

— Jeste, Frenk, tako je — umešao se sada mladi brat.

— Zbog čega ste ukrali tu decu? Hoću to da saznam.

— Zbog toga što nam je novac potreban, glupače — uzvratio je Hal.

— Novac? — promuca Frenk zbunjeno. — Zar zbog toga ova dvojica ljudi rizikuju tako mnogo? Zar nisu znali da se u Sjedinjenim Državama takvo nedelo kažnjava smrću?

— Pa to je ludost! Za to se ide na vešala, ljudi!

— Pa šta! Vešala! — rugao se Halbom Čester. Uspeo je onako vezan da se malo uspravi u sedeći položaj. — Deci se ništa neće dogoditi i uskoro će biti kod svojih roditelja. Ed, proklet bio, preseći mi konačno ove veze.

Mlađi brat upitno pogleda Marijana. Ovaj klimnu glavom.

— Možeš da ga oslobodiš!

Ed nije puštao revolver iz ruke, pošto je oslobodio brata. Međutim, kada je Hal hteo da uzme bratu oružje, Frenk podiže svoj kolt.

— Ne, to je gotovo. Penjimo se na kola i putujmo natrag. Ed će na prva kola, Hal na druga... — Prekinuo je u pola reči, jer mu je bilo jasno da je to neizvodljivo. Najзад, sa drugih kola je i sam izvršio napad. Uostalom, ko zna? Možda se na nekim kolima nalazi sakriveno oružje.

Hal se vraški pakosno smešio.

— Dakle, Frenki, momče, šta sad?

— Moramo da zamenimo kola!

— Ne dolazi u obzir!

— Mora... — Tog trenutka je Marijanu sinula ideja. Konačno, mogla bi se sva troja kola vezati jedna za druga i onda bi ih vukao šestopreg.

Rekao je to mlađem bratu. Ovaj nabra čelo. Iznenada je učinio jedva primetan pokret.

— Hal!

Stariji brat vešto prihvati dobačeni revolver. Taj trik su ranije, šale radi, hiljadu puta uvežbavali. Ed, naravno, ne sluteći da će im jednog dana, u ovako teškim trenucima, biti potreban.

Frenk Marijan, koji nije bio mekušac kao Ed Čester, znao je da u ovom času mora da puca, ukoliko neće da prokocka život.

Povukao je obarač.

Metak otrže Halbomu komad košulje. Drugi metak pogodi kolt u ruci starijeg brata.

Ni Teksašanin nije oklevao. Pucao je.

Frenk je munjevito uzmicao, zaklonjen konjskim telima. U to mu pade na pamet njegova vinčesterka. Ležala je na dnu drugih kola. Trčao je, skakutao oko prvih kola, praćen kišom metaka.

Hal je počinio grešku i krenuo prema konjima.

Ed je već bio na svojim kolima.

— Hal! Puška! On ima pušku!

Mlađić iz Arizone je već držao vinčesterku u rukama. Pucao je bez oklevanja. Ispred Halovih nogu, kod prvih kola, uskovitlao se pesak.

Stariji Čester je uspeo da se baci unazad.

Marijan je skočio sa srednjih kola i grabio što dalje od zaprege. Pesak mu je škripao pod čizmama.

— Hal, tamo...

Halbom se popeo na prva kola. Pucao je za Frenkom. To jest, povukao obarač. Čulo se samo jedno metalno — klik! Kolt mu je bio prazan. Drhtavim prstima nestrpljivo je izvlačio municiju iz opasača.

U međuvremenu je Marijan uspeo da odmakne, tako da bi teško kolt mogao da ga domaši.

Frenk je veoma dobro poznavao to rastojanje. Zastao je i podigao pušku. Bučno je repetirao.

— Halbom Čester, sada sam opet ja u preimućstvu. Znaš dobro da s vinčesterkom odlično rukujem!

Hal je škrgutao zubima.

— Idi u pakao, poganče!

— Silazi s kola!

Stariji brat nije poslušao.

— Silazi s kola, Hal, inače ću morati puškom da te skidam. Ti si više puta pokušao da me ubiješ i sve što činim samo je nužna odbrana. Ponavljam poslednji put: silazi!

Umešao se i Ed.

— Silazi, Hal, ne stvaraj neprilike!

— Idiote! — brecnu se brat na njega. — Samo zbog tebe je do svega ovog i došlo. Šta uobražavaš, šta se još uopšte može učiniti? Sada, kada taj lupež ima pušku u rukama, mi smo gotovi!

— Ruke u vis, Hal!

— Nikada! Ustreli me!

Na to se između arnjeva pomolilo lice deteta. Bio je to dečacić sa crnim kovrdžama. Gledao je nekoliko trenutaka, a onda vrisnuo. Plakao je i vrištao tako žalosno da bi kamen omekšao.

Ed zapuši uši.

— Imaš loše nerve, brate — siktalo je Hal. Učini sada ono što ti kažem. Baci se na zemlju i dokotrljaj do kola. Moja puška se nalazi kraj kočijaškog sedišta. Provuci se ispod kola...

Prekinuo je u pola reči.

Nije ispuštao mladića iz Arizone iz vida, kao ni njegov brat, uostalom. Iznenada su videli kako pada kao gromom pokošen.

Frenk Marijan je pao dole, na vreli pesak. Puška je ležala nekoliko jardi od njega.

Hal poskoči i polete prema njemu.

— Oprezno! — vikao je Ed za njim. — Možda je to samo trik!

Hal je već stigao do mladića na zemlji, podigao pušku i uzmakao nekoliko koraka.

U to je stigao i Ed.

— Okreni ga na leđa! — naredi Hal.

— Na leđa?

— Da, hajde! Hoću da mu vidim lice.

Začudoeno su gledali u kao kreč blede lice onesvešćenog.

— Možda ga je pogodila kap, ili je imao srčani napad? — promuća mlađi brat.

— Budalaština! To je od tvog metka. Možda se zario dublje nego što sam pretpostavljao.

Kao i uvek, Hal je bio u pravu. Bio je to metak Eduarda Čestera, koji je bacio u prašinu mladića iz Arizone.

Osvetoljubivi Hal podiže pušku. Ed skoči kao oparen i postavi se ispred onesvešćenog.

— Ne, Hal! — rekao je muklo. — To nećeš učiniti.

— Sklanjaj mi se s puta, prokleta kukavice!

— Možeš me nazivati kako ti je volja. Ostajem ovde! Nećeš pucati u njega.

— On će nas odati, idiote!

— To je ubistvo!

— Ubistvo — ponovi Hal prezriivo. — Šta je to uopšte ubistvo? U ovoj proklesoj zemlji moramo da se snalazimo i budemo surovi, ukoliko hoćemo da opstanemo.

— Surovi možda, ali ne i ubice. Dovoljno smo nevolja navukli već i time što si izveo ovo s decom. No, to bi se možda moglo nekako urediti. Osvesti se!

— Ja jesam pri svesti! — vikao je Hal na svog mlađeg brata. — Nikada nisam bio tako ograničen kao ti, Ed. Šta ti zapravo hoćeš? Potrebno nam je novac. Sada, kada smo već otišli tako daleko, povratka nema.

— Možda ima, Hal. Moramo pokušati.

— Ja to uopšte ne želim, čoveče! Gotovo puna tri meseca sam upotrebio da smislim poduhvat, najveći poduhvat u životu. Suviše si ograničen da bi to shvatio. Treba da bu-

deš srećan i zahvalan što sam te uopšte poveo...

Ed ga je posmatrao s nevericom.

— Treba da budem srećan i zahvalan?... Zar za ovo u šta si me uvukao? Hal ti mora da si skrenuo s uma?!

— Znači ti se sada postavljaš protiv mene?

— Protiv tebe ne, ali ispred ovog momka svakako, jer hoćeš da ga ubiješ. Ne želim da postaneš ubica!

— Nije mi potreban čuvar. Umem sam da se brinem o sebi.

— Nećeš ga ustreliti!

Hal obori pušku i pogleda brata začuđeno. Kakvu odlučnost i hrabrost je najednom stekao!

— Ol rajt. Ali ti jedno velim: ti ćeš ga čuvati i paziti na njega. Ako me još jedan jedini put bude napao, ne jamčim ni za šta. Nemoj se onda čuditi ako budem i protiv tebe!

Hal se okrete i pođe prema kolima koja su stajala na suncu. Mlađi brat je gledao za njim, a onda se naže nad onesvešćenog Marijana i podiže ga. Stenjući je nosio teško mlađicevo telo do srednjih kola.

Sve to vreme Hal ga je posmatrao kako se muči da podigne telo na kola. Nije mu padalo na pamet da priđe i pomogne.

Ed nije uspeo da ga podigne, držeći ga u naručju. Zbog toga ga je naslonio na zadnji točak u nameri da ga prebaci preko ramena. U tom trenutku je Marijan došao svesti.

Mutna pogleda posmatrao je oko sebe. Međutim, brzo je shvatio šta se moralo dogoditi s njim, videći Halboma. Čestera kod prvih kola kako drži vinčesterku i pakosno se smeši.

— Šta... hoćeš... ti? — pitao je nesigurno Eda.

— Hteo sam da te podignem na kola, ali nisam mogao odjednom.

Frenk pogleda još jednom u pravcu prvih kola, pa odmahnu glavom.

— Bolje mi je sada. Samo mi pomoz da se popnem na sedište.

Uskoro su nastavili put.

Mlađić iz Arizone je grozničavo gledao ispred sebe. Jara i sunce su mu teško padali. Mučila ga je neizdrživa žeđ, ali ni za šta na svetu ne bi pozvao Hala, kod koga su se nalazili hrana i piće.

Izdržao je hrabro punih dvanaest milja.

Onda je neočekivano kliznuo s kola i pao u pesak.

Ed je to posmatrao i užasn timer. Naročito ga je uplašilo lagano padanje ranjenog Frenka.

„On je mrtav!” dobovalo mu je u glavi. „A ja... ja sam ga ubio”.

Skočio je dole.

— Hal! Hal! Zaustavljaj!

Stariji brat baci pogled preko ramena, pa zaustavi zapregu.

Bez žurbe se približavao srednjim kolima.

Za to vreme Ed je podigao Frenka iz prašine.

— Mislio sam da je mrtav. Tako je čudno, lagano padao s kola!

Spustio je mlađića iz Arizone uz točak i otišao po vodu.

— Zašto se toliko mučiš oko tog lupeža — negodovao je Halbom.

— Mučim? Zar ne shvataš zbog čega mi je stalo da ne umre, Hal? Neću da budem ubica!

— Ah, to je ono što te čini tako nemirnim? Pa dobro, brini se o njemu, ali mene ostavi s tim na miru!

Hal pripali cigaretu i zakloni se u senku kola.

Ed je bio sav izbezumljen od straha da Frenk Marijan ne podlegne rani i tako 'on postane ubica. Zbog toga ga je zalivao vodom ne bi li ga povratio svesti.

— Frenk! Čoveče, otvori već jednom oči! Čuješ li me?

Skinuo mu je kaput i uplašeno posmatrao malu ranu u gornjem delu grudi, kraj samog ramena.

Da mu nisu pluća povređena?

Čelo mu je bilo orošeno od straha i svaki čas je rukavom brisao znoj.

Onda mu iznenada pade na pamet da u kolima ima zavoje.

Nadzornik Džindžer je naredio da niko ne sme da krene na put duži od trideset milja, a da pri tom ne ponese zavoje. Suviše je nevolja imao na ranijim putovanjima uvek kada nije imao uz sebe zavoj.

Nespretni i uplašen, Ed je nekako zavio Frenkovu ranu. Nije to ni pošto bilo po propisu, ali u svakom slučaju bolje nego da ga je ostavio neprevijenog.

Frenk je sve vreme bio pri svesti, ali nije mogao da pomogne, jer se osećao izuzetno slabo i malaksalo.

Ed ga odvuče u senku.

— Tako a sada ćemo te podići na moja kola. Ležaćeš iza mene, u senci, na pokrivačima i kožama.

— Mi ćemo — rugao se Halbom Čester, sedeći na buretu s vodom prekrštenih nogu. — Loše si se izrazio mladiću. Zar uobražavaš da ću za tog izdajnika koji je hteo da me pošalje na vešala, maći malim prstom? To jest, rado ću maći prstom i to srednjim kada budem povukao obarač i ustrelio tog poganog...

Dečji vrisak natera Hala da prekine.

Ed podiže pogled. Čak je i Frenk Marijan uspeo da sa svog mesta vi-

di svetlosmeđe kovrdže male devojčice. Uplakano dečje lice delovalo je na njega kao ubadanje noža u srce.

— Devojčica! — uzviknuo je. — Mala devojčica! Takva podlost! Zato će nas odvesti pravo na vešala!

Hal se grohotom nasmeja.

— Sada govoriš znatno razumnije. U množini. Sve nas! Sasvim tačno, amigo. Sve nas! Dobro bi bilo da to od sada pa ubuduće ne zaboraviš.

Frenk se pridiže. Ed mu je pomagao. Nekako su se odvukli do kola i smestili sasvim blizu devojčice, koja ih je gledala svojim okruglim, plavim, iznenađenim očicama.

Mala Erika Hartman je prestala da plače i posmatrala nepoznatog čoveka, čije je lice bilo neobično ble-

do.

— Čiko... — rekla je tiho.

Frenk je podigao ruku i milovao je tako nežno po obrazu, koliko je mogao, sputan zavojem.

— Ne boj se!

Devojčica odmahnu glavom.

— Ne bojim se... čiko.

— Kako se zoveš?

— Erika... ja Erika. Gde je mama?

Frenk skrenu pogled i uzdahnu.

— Uskoro ćeš je videti, Erika! Ovaj čika ovde — i pri tom pokazao na Halboma Čestera — on će se za to pobrinuti!

Hal baci u pesak nedopušenu cigaretu, kliznu sa bureta i uputi se ka svojim kolima. Tu je sedeo mali sin trgovca Gonzalesa. Kada je ugledao Hala naglo se i uplašeno izmakao. Ed je krenuo za bratom.

— Ja ću uzeti mališana na svoja kola!

— Radi šta znaš! — promrsi Hal.
— Ali ti ponavljam: ako nam Frenk još jednom bude stvarao neprilike, gotovo je. I ne zaboravi: ako se neko pojavi, deca mora da se sakriju. Za nevolju moraju se učutkati.

Ed, koji je u tom trenutku podigao malog Huana Gonzalesa sa kočijaškog sedišta, u nameri da ga prenese na svoja kola, spusti ga na zemlju, kako bi ga mala Erika mogla da vidi. Devojčica radosno uzviknu.

— Kako to misliš: za nevolju ih treba učutkati?

Ovaj se saže prema bratu i povika ljutito:

— Ti si me sasvim dobro razumeo, Eduard! Oni za slučaj nevolje ne smeju više biti u mogućnosti da pisnu, da puste glas od sebe. Shvataš li? Jer ako nas oni odaju, sve je uzalud. Ja ne pominjam da zbog te žgadije stignem na vešala...

— Žgadija? — ponovi Ed lagano.

— Da, da! — urlao je Hal. — Zbog te bogataške žgadije! Oni su žgadija prokletih bogataša, onih za koje mi dirinčimo! Svejedno je zovu li se Gloster, Gonzales, Hartman, svi su naši mučitelji. Đubrad koja nam zagorčavaju život!

Mlađi brat se ponovo našao u situaciji da uopšte ne shvata Hala, ali se ovog puta nije ni trudio da ga bilo šta ispituje.

Kada je stigao do srednjih kola, video je Frenka kako bleđa lica gotovo visi na kočijaškom sedištu. Mala Erika je bila uz njega i svojom malom debeljuškastom ručicom ga milovala po obrazu.

— Čika... bolean.

Ed se pope u unutrašnjost kola da pripremi ležaj za ranjenika. Kada je to obavio, uputio se do poslednjih

kola i vezao ih za svoja, ne isprežući konje.

Pošto je sve to učinio, seo je na kočijaško sedište drugih kola, a dvoje dece se smestilo uz njega. Mali Huan i Erika se nisu nipošto hteli da odvajaju.

Hal je nestrpljivo doviknuo:

— Možemo li već jednom da nastavimo put, prokleti po sto puta?

Ed pogleda brata, koji je sve vreme stajao i dokoličio.

— Kuda mi zapravo idemo, Hal?

— Kod Kasedija! — glasio je odlučan odgovor.

— Šta? — gotovo se zagrcnu Ed.
— Zašto kod Kasedija? Pa on ni o čemu nema pojma!

— Ja ću mu sve objasniti.

— Ne znam, Hal. Džek Kasedi je jedan od Sandovih, sa kojima nema šale.

— Prvo i prvo, on nije jedan od Sandovih, nego njihov vođa, a drugo: ko uopšte ima nameru da se s njim šali? Mi donosimo novac!

— Novac? Mi donosimo decu, ništa više!

— Pa šta? Preko dece ću doći do novca. I on će od toga imati koristi.

Zbunjeni Ed samo sleže ramenima.

— Nemam baš dobro predosećanje, Hal. Kasedi je čovek...

Halbom Čester se uvređeno isprsi.

— I?

Na to mladog Eduarda Čestera izdadoše nervi i on počeo neobuzdano da urla:

— I? Šta: i, Hal! Mi smo mladići, derani gotovo! I ja i ti takođe!

— Pa šta — ponavljam! Nisam više đacić, ne budi smešan!

— Nisam ni malo smešan. Mi smo veoma mladi, iako možda tako ne izgledamo. Međutim, nemamo iskustva koja imaju odrasli ljudi. Znam to dobro. Seti se samo Džindžera. Mislim da ima trideset i pet godina. On jeste čovek! I Džoni Prat. Njemu je četrdeset i dve. Kakva ljudina! Alverson takođe ima preko trideset. Martinezu je četrdeset. Da ti ne nabrajam ostale. Ima ih mnogo. Svi su oni ljudi kao i Džek Kasedi. Znaš veoma dobro da u Novom Meksiku ni jedan rančer neće da primi u službu kauboja ako ima manje od dvadeset i jedne godine. Bili Braun se napravio dve godine starijim, a kada je istina izašla na videlo izbacili su ga!

— Čemu sva ta dosadna priča? — gundao je Hal nestrpljivo.

— Ti me razumeš sasvim dobro. Mi još nismo dovoljno odrasli... Mi nismo ortaci za Kasedija.

— Ja jesam.

— Čini šta god hoćeš! — reče Ed i povuče uzde.

Karavan je nastavio put.

U kasno popodne zastali su da se odmore kod jednog izvora. Ed se pobrinuo da ranjenik i deca dobiju hranu.

Gradić, u kome je stanovao vođa Sandovih, Džon Kasedi, nalazio se još deset milja ispred njih.

Frenk je apatično ležao, zagledan u platno kojim su bila pokrivena kola.

Što se dan približavao smiraju, bilo mu je sve gore.

— Ed! — jeknuo je iznenada.

Devojčica, koja ga je sve vreme posmatrala, munu Eduarda.

— Čika Ed!

Mladić se trže. Dete zna njegovo ime i sigurno će ga prepoznati ako do nečeg dođe...

— Čika Ed, čika Frenk, treba mu nešto...

To je rekao mali Gonzales. Dakle i on im zna imena.

Ed se nesvesno uhvati za usta i seti se reči, koje mu je govorio brat dok je vezan ležao na zemlji. Čuće se jedno krak!

Brzo je odagnao te mračne misli i upitao:

— Šta se dogodilo?

Ranjeni mladić ga je posmatrao pogledom, u kome se jasno videlo da je grozničav.

— Zar ne bi mogao da mi izvučeš taj prokleti metak, Ed?

— Ne, Frenk. To ja ne umem. Hal je to već jednom učinio kod Larija Voghama. Bilo mu je šesnaest...

— Hal to nipošto ne bi učinio meni.

— Toga se i ja bojim.

— Kuda smo se uputili?

— Nije još mnogo daleko, Frenk. U Grasiju, malo mesto na jezeru. Tamo stanuje jedan naš prijatelj, hoću reći Halov.

— Kasedi?

Ed se zbuni.

— Zar ga ti poznaješ?

— Ne, samo po imenu. No, malo pre sam čuo da je Hal govorio o njemu. Znači, sa takvim razbojnikom nameravate da se uortačite?

— Mi? — promrmlja Ed sebi u bradu. — Ne mi, nego Hal.

— A ti, moraš li ti sve da činiš što Hal hoće?

Mladi brat nije odgovorio na ovo pitanje.

Nastavili su put.

Izenada Ed šu kako mladić iz Arizone govori:

— Ako ja umrem, Ed, to je zbog tvog metka. Na ovom svetu postoji samo jedan čovek koji to zna i može da dokaže — tvoj brat.

Ništa ne odgovorivši, Eduard zaustavi naglo konje. Treća kola, koja su bila pričvršćena, formalno naleteše na ona ispred sebe i gurnuše ih malo napred.

— Hal!

Sada su se i prva kola zaustavila. Halbom skoči sa svog sedišta sa revolverom u levoj i vinčesterkom u desnoj ruci.

— Zašto zaustavljaš, Ed?

— Zbog toga što treba nešto da učiniš.

— Ja?

— Ti, dabome. Treba da izvadiš Frenku metak iz ramena.

— Jesi li poludeo, čoveče? — Hal je zabacio glavu ustranu i prezrivo odmeravao brata. — Šta se mene tiče taj momak, taj izdajnik!

— Ne smeš tako da govoriš. Mislio je da je u pravu kada nas je napao. I bio je u pravu.

Hal je sada podozrivo pogledao brata.

— Šta to trabunjaš?

— Radi se o njegovom životu. Molim te, izvadi mu metak, Hal. Ja ne umem, znaš i sam. Ako ja nešto pokušam, može samo da mu bude još gore.

Mladi razbojnik se za trenutak zamisli. Onda reče preko volje:

— U redu, biće tako. Ja ću učiniti što tražiš od mene, ali s tim da me konačno ostaviš na miru.

Preneli su decu na prva kola. Hal i Ed su zajedno odneli ranjenika i položili kraj puta na jedan pokrivač.

Hal kleče pored Frenka. Odmah je video da se ne radi o rani koja bi

mogla biti smrtonosna. Lagano je izvadio nož iz pojasa i držao mu vrh iznad zapaljene šibice. Viđao je bezbroj puta kako to čine vidari ili ljudi koji su bili vični tom poslu.

Iznenada Eda spopade smrtni strah. Šta će biti ako njegov brat sada bude iskoristio priliku...

Nikada niko ne bi mogao da bilo šta dokaže. Naprotiv, Hal bi mu celog života govorio, ućutkivao ga: „Ti si ubica, nemoj to zaboraviti”. Suviše dobro je poznavao svog starijeg brata.

Priskočio je napred, uzeo bratu kolt iz opasača izvukao i svoj i otkočio ih.

Hal ga je začuđeno pogledao. Video je dobro poznat par plavih očiju svoga mlađeg brata, u kome se sada ogledala nepokolebljivost.

Odmahnulo je glavom i promrm-ljao:

— Postaješ odlučan, bratiću!

Nesrećnom Frenku Marijanu je znoj rosio čelo. Nad njega se nadneo s nožem u ruci njegov najljući neprijatelj, s namerom da izvadi metak iz rane, ili...

Pokazalo se da se u ovaj posao Halbom Čester doista razume. Kao dečak je sto puta radoznalo posmatrao kako lekar vadi iz tela izobličene komade olova. Nije zazirao od takvih prizora. Naprotiv. U ovom slučaju bilo je to od koristi. Naučio je gledajući veoma mnogo. Sve vreme, dok je trajala operacija, Ed je bleđ i oznojen netremice posmatrao. Kada je njegov brat konačno držao u ruci izvađen metak, odahnulo je sa očiglednim olakšanjem.

— Nije ništa opasno — rekao je Hal, ustajući. Uzeo je munjevitim pokretom iz bratovljeve ruke svoj revolver, okrenuo ga oko kažiprsta,

nagnuo se za trenutak nad Marijana, iscerio, a onda tek stavio oružje u futrolu.

Frenk se odmah osećao bolje.

Kada su kola ponovo krenula, pozvao je tiho:

— Ed!

Čester se međutim, nije okrenuo, nego se pretvarao da ga ne čuje. Mala Erika ga munu u rebra.

— Čika Ed, čika Frenk te je zvao!

Oboje dece je opet sedelo na kočijaškom sedištu kraj Eduarda i uplašeno posmatrao predeo, nad koji su se već nadnosile senke noći.

Najzad Ed okrete glavu:

— Šta je, Frenk? Jesi li žedan?

— Ne, Ed — slaga mladić iz Arizone, iako je imao takav osećaj da bi u jednom dahu ispio ceo Misuri.

— Hteo sam samo da ti zahvalim.

— Nema razloga!

— Ima razloga i te koliko, Ed. Bio si u veoma teškom položaju. Mnogo težem od mog.

— Koješta.

Frenk se umorno osmehnu.

— Želeo bih da možeš da sprečiš Hala da ode do Kasedija. Ed nije odmah odgovorio. Tek posle nekoliko trenutaka je procedio kroz zube:

— Kako to zamišljaš? Zar treba da se borim protiv svog brata?

— Za pravdu se treba boriti!

— Čak i onda kada se na drugoj strani nalazi rođeni brat? Ne, Frenk, to ne ide.

— On se ne bi mnogo brinuo na kojoj se strani ti nalaziš, ali samo pod uslovom da je to — njegova strana.

— Može biti. Ne znam. U svakom slučaju, ja ne mogu da se borim protiv svog brata.

Frenk je učinio poslednji pokušaj.

— Kada deca budu odvedena kod Kasedija, ništa se više neće moći da izmeni. Kola će time nepovratno krenuti niz stranu.

— I bez toga su tako krenula — uzvрати Ed i obori glavu.

— Ne, Ed, mi možemo čak i na samom kraju sveta da se okrenemo i vratimo, ali iz dvorišta Džona Kasedija povratka nema.

— Prestani s tim, Frenk, i ostavi me na miru. Ništa se ne može izmeniti. Ne možemo nigde uz put da ostavimo decu. Nigde neće biti dobro smeštena i sigurna izuzev kod Kasedija.

— Sigurna? Kod svakog šerifa su sigurna, kod bilo kog poštenog farmera, ili bilo kog drugog građanina u naselju. Svuda, samo ne kod ozloglašnog vode bande Kasedija. Tek kad kod njega stignemo, cela stvar će biti veoma opasna. Još nešto: zar veruješ da će se taj razbojnik zadovoljiti malom sumom?

— To je Halova stvar. Ja neću nikakav novac, ni jedan jedini dolar? Ja sam peon i biću to do onog dana dok me možda neki rančer ne bude hteo da primi za kauboj.

Taj dan će za Eduarda Čestera, konjušara iz Teksasa, sigurno doći. To mu je rekao i Frenk Marijan.

— Ti ćeš sigurno jednog dana postati pravi kauboj. Čovek koji će zarađivati četrdeset pa i pedeset dolara mesečno. Od toga se koješta može nabaviti. Može da se kupi duvan, viski, kolonjska voda za devojkicu koju hoćeš da osvojiš, pa čak i novo sedlo. Čovek može, konačno, da ima i sopstvenog konja...

— Prestani!

— Ne, Ed, još nisam završio. Moram ti još reći da su to sve stvari; koje častan mladić može i da kupi.

One koje svako onda sme i može da vidi. Ne moraš da se stidiš i crveni-
niš dole u Harperovoj kuhinji, kada
maloj Pegi, koja ti se, kako sam vi-
deo, dopada, pokloniš bočicu kolonj-
ske vode, a ona te upita odakle ti
novac. Bio bi pošteno zarađen, ra-
dom.

— Ostavi me na miru i nemoj da
mi držiš pridike.

— To nisu nikakve pridike.

— Nego šta su?

— Nisu, ponavljam ti, Ed. I ti
sve ovo, što ti ja govorim, odavno
znaš. Mnogo novca, o kome tvoj brat
sanja, nikada neće momka kakav si
ti načiniti srećnim. Bočica kolonjske
vode, koju bi možda mogao da ku-
piš Pegi takvim novcem, pritiskiva-
će te kao vodenični kamen, za razli-
ku od bočice kupljene pošteno zara-
đenim novcem.

— Prokletstvo, Frenk, zaveži već
jednom! Trebalo je da postaneš pro-
povednik.

Frenk Marijan je znao da je sada
nastupio kritičan trenutak i da po
svaku cenu treba da spreči Hala da
ode kod Kasedija.

Ako je iko to mogao da učini, bio
je to samo Ed. No, Ed je bio zavisao
od svog starijeg brata, pod njegovim
uticajem i, što je najvažnije, prilič-
no je zazirao od njega. Sa nekoliko
reči ubeđivanja se to nije moglo iz-
meniti.

Bez obzira na to, ranjenik nije
odustajao. Na žalost, sve se razbija-
lo o bedem bratske ljubavi. Jedno-
stavno nije uspeo da ga uveri da
nešto preduzme protiv svog brata.

Kao što je bio nepokolebljiv, ka-
da je Hal hteo da ubije ranjenog
Frenka, tako je i sada odbijao sve
Frenkove molbe i nagovaranja da
nešto preduzme protiv Hala.

Iz daljine je nešto zasvetlucalo.
Ed je znao da je to površina Grasijsa
jezera.

— Ed, nije li ti možda palo na
pamet da bi Kasedi mogao da ubije
decu?

— Da ih ubije?

— Da, svakako. Šta bi ih podstak-
lo da preuzmu decu ili da imaju ob-
zira prema njima? On će verovatno
pomoći pri iznamljivanju ucene, ali
ne i pri sprovođenju vašeg plana do
kraja. Mislim na onaj deo plana, ko-
jim je Hal predvideo da decu vrati
roditeljima.

— Zašto Kasedi to ne bi učinio?

— Iz prostog razloga da se ne bi
izlagao velikoj opasnosti.

— Pa i mi moramo da se izlažemo
takvoj opasnosti.

— Nije tako. Mi možemo da is-
pričamo da smo decu našli, da smo
napali njihove otmičare i oslobo-
dili ih, na primer. Međutim, čovek,
koji je ozloglašen kao Kasedi, ne mo-
že da priča tako nešto, a da mu ne-
ko i poveruje. Ne zaboravi: za njim
je u dve države raspisana poternica
— u Novom Meksiku i kod vas u
Teksasu.

— Ti misliš da će on dozvoliti da
decu ubiju? — pitao je Ed nesigur-
no.

— Čak sam uveren. On se kloni
svake opasnosti. Po tome je, uosta-
lom, poznat.

— Hal će ga prinuditi da decu ži-
vu i zdravu vrati u Tukumkari.

— Hal će ga prinuditi? Ti tako ne-
što možeš da sanjaš samo zbog toga
što ne poznaješ Kasedija.

— Poznajem ga. Dva puta sam ga
sreo. Prošle godine u jesen je po-
tapšao Hala po ramenu i rekao mu:
Momče ti si pravi junak. Bićeš sila.
Rekao je još da mu je prijatelj...

Razbojnik iz pustinje Ljano je doista to rekao mladom Halu Česteru, na šta je ovaj bio veoma ponosan. Zbog toga je i sada smatrao da se može uputiti Kasediju i ponuditi mu ortakluk.

Nije ništa pomogao sav Frenkov napor da najcrnjim bojama predloži Edu šta ih očekuje. Nastavili su ipak put prema Grasiiji.

Ma koliko Ed u duši bio protiv svega i ma koliko strepeo i strahovao, nije se usudio da se suprotstavi Halu.

Deca su već odavno čvrsto spavala u unutrašnjosti kola, pored Frenka.

Uskoro su teška kola sa arnjevima ušla u gradić. Bio je mali, ali mu je predstojala budućnost, jer je ležao na glavnom putu poštanske linije.

Ispred kuće u kojoj je Kasedi nekada živio, Hal zaustavi kočiju. Ukočenih udova od umora sišao je sa kočijaškog sedišta i zakucao na ulazna vrata.

Mrzovoljna žena došla je na vrata, vukući noge. Držala je petrolejku u ruci.

— Šta hoćete? — upitala je, izgovarajući reči razvučeno kao da peva. To je bio tipičan način na koji Meksikanci govore engleski.

— Tražim...

— Koga?

— Čoveka sa kojim sam pre pola godine govorio ovde. Upoznali smo se u Ljanu.

— Ko ste vi?

— Zovem se Čester. Halbom Čester.

— Odakle dolazite?

— Iz Tukumkarija u Novom Meksiku.

— Ali ste Teksašanin — zaključila žena.

— Da i...

U to se u dnu hodnika pojavi nečija prilika. Bio je to čovek pedesetih godina, krupne glave i kosih uzanih očiju.

Hal ga je odmah prepoznao. Bio je to jedan od ljudi, koji je i onda bio uz vođu Sandovih.

— Mister Kid! Zar me više ne poznajete?

Kid Korin mahnu glavom.

— Hajde unutra, momče!

Žena propusti posetioca.

Ušli su u dvorište i Korin ugura Hala u mračnu štalu. Tek kada se privikao na mrak, mladi Teksašanin je u dnu primetio nekolicinu ljudi, kako stoje uz prigušenu svetlost lampe. Kid ga odvede do te grupe.

Hal zadrža pogled na visokom čoveku oborenih ramena, oštih crta, niskog čela i sivih očiju.

Džek Kasedi!

Nosio je ukršteni opasač, sa dva revolvera, čije su drške bile okrenute prema spolja. Bila je to osobina samo izrazito brzorukih strelaca. Kasedi je bio veoma brz čovek, bar kada se radilo o potezanju revolvera.

Svako ko je prolazio pustinjom Ljano strepeo je od ovog razbojnika, koji je o sebi govorio: Ja nisam pljačkaš. Ja sam pobunjenik protiv ove države. Ona nam je nametnula granice i poreze, kao i zakon koji samo njoj koristi.

Ovakva tvrdnja nije bila ništa novo u tim krajevima. Nekoliko godina pre njega koristio je i Ajak Klan-ton, razbojnik iz Tombstona, koji se nazivao kraljem Arizone. To isto činio je i crvenokožac Džeronimo, pobunjenički vođa grupe Apača.

Kod Kasedija je ovakva tvrdnja značila nešto drugo. Njome je u

ovom pograničnom pojasu između Teksasa i Novog Meksika uspeo da pridobije mnoge pristalice. Mnogi su čutke bili uz njega, delili njegovo tobožnje mišljenje o slobodi i pravdi i zbog toga odobravali sve njegove postupke. Oni drugi, koji se nisu slagali sa njim, takođe su ćutali, ne usuđujući se da bilo šta govore, a još manje preduzimaju protiv njega.

To mu je pomagalo da se uvek izvuče, jer je imao podršku i veliku zaštitu.

I ovde, u ovom zabačenom gradiću, imao je mnoge pristalice. Ovde se nije zvao Kasedi, nego Majk Somer. Čak je imao dužnost predsednika opštine u gradu.

Kada je ugledao mladića, nabrao je čekinjaste obrve.

— Šta hoćeš?

— Mister Kasedi...

— Moje ime je Somer, zapamti to, dečko.

Hal se podvorno osmehnu. Činilo mu se da je shvatio.

— Ol rajt, mister Somer, kako hoćete.

— Ne kako ja hoću, dečko, nego kako jeste.

— U redu — ponovi Hal i obavestiti ga o onom što se dogodilo.

Okupljeni ljudi su ga posmatrali začuđeno, ništa ne shvatajući. Njihova zločinačka lica su se izdužila, a oči/bivale sve veće. Kasedi se podboči i zabaci svoju krupnu glavu na jednu stranu.

Kada je Halbom Čester završio priču, vođa bande reče muklo:

— Mora da si umno poremećen, dečko.

Mladi Teksašanin se lecnu.

— Sasvim sigurno nisam, mister Somer. Ja samo imam nameru da

veoma brzo dođem do veće sume novca. I vi u tome treba da zaradite, ako zadržite to dvoje dece ovde, dok se stvari ne srede. Kada budem završio ovaj put, na koji sam krenuo, uzeću novac za otkup dece, a vi ćete dobiti svoj deo. Kako ne biste sumnjali da hoću da vas prevarim, predaćete decu tek kada dobijete novac. To jest, kada ja s novcem dođem ovamo.

Neprijatan osmeh zaigra na usnama vođe bande.

— Da me prevariš? Ti? Mene? Hm, hajde uvedite kola u dvorište, naredi Kasedi svojim ljudima.

Svi su izašli u dvorište. Žena je držala lampu iza vođinih leđa. Kid je poneo lampu, koja se nalazila u štali.

Ed Čester je morao da siđe s kočijaškog sedišta. Onda su ugledali Frenka Marijana.

— Šta je sa njim? — upita Kasedi podozrivo.

— To se dogodilo usput — uzvрати Eduard Čester spremno, pre no što je njegov brat bilo šta mogao da objasni. — Moja puška je odapela nepažnjom, još kada smo prvi put zastali da se odmorimo. Srećom pogođen je u grudi, gore, uz samo rame. Hal mu je već izvadio metak.

Kasedi izvuče dvoje dece iz kola, ne obraćajući pažnju i dodade ih ženi. Uplašena deca su drhtala i plakala.

— Sklanjaj ih!

Gledala ga je začuđeno.

— Kako to da ih sklonim?

U tih pet reči je bilo toliko užasavanja, da Frenk krišom pogleda Eda. Ovaj samo obori glavu.

Žena povede bunovnu, uplakanu decu u kuću. Eduard se trže.

— Hal, ti treba da saopštiš ovim ljudima da deca zdrava i nepovređena treba da stignu u Tukumkari.

— Zaveži! — brecnu se Kasedi. Isprečio se između Hala i Eda.

— I dalje?

— Šta dalje?

— Kada ću dobiti novac?

— Kada sva tri, dva oca budu platila.

Kasedi zabaci glavu na njemu svojstven način, kao da tobož nije ništa shvatio.

— Koliko je dece u pitanju, dečko?

— Dvoje!

— Troje!

Hal ga je gledao iznenađeno.

— Dvoje, mister Somer.

Na to vođa bande neočekivano zamahnu pesnicom i iznenađenog Halboma pogodi u jagodicu i baci unazad.

— Somer! Šta to treba da znači?

— prosikta Hal.

— Dolazi ovamo! — naredi Kasedi.

Hal pride i stade uspravno ispred njega.

— Mister Somer, ja ću vam sada nešto reći...

Nije ni završio rečenicu, a drugi udarac pesnice ga pogodi po sred lica.

Hal Čester u gnevnu htede da potegne revolver.

Kasedi ga udari i treći put. Halbomov metak mu otrže komad ruka-

va i razbi lampu koja je stajala iza vođe bande.

— Spusti oružje, mladiću, inače ću te tući do smrti! — naredi Kasedi odlučnim glasom. Nije bilo sumnje da će tu pretnju i ostvariti.

Pošto mladi Teksašanin nije poslušao, umeša se Ed:

— Pusti kolt, Hal. On ti ne može ništa.

Sada je mlađi brat bio na redu. Jedan žestok bekhend Džona Kasedija bacio ga je nazad.

Posle toga su braća dobila takve batine, kakve u svom životu nisu ni videla.

Ustajući sa zemlje, stariji Čester odgurnu ljude oko sebe i stade ispred Kasedija.

— To ćeš zažaliti, Džek — ječao je. — Ja sam ti postavio zamku. Podcenio si me...

Kada je Somerov čovek, Kid, hteo ponovo da se okomi pesnicama, Kasedi mu dade znak da se skloni, a Hala dočepa za grudi i privuče.

— Otvaraj usta, mali, ili ću ti polomiti sve kosti.

Mladi Teksašanin ga je gledao i ćutao. Veliki Džon Kasedi, vođa ozloglašene Somer bande, shvati iznenada da pred sobom ima čoveka koji je istog kova kakvog je i on sam.

— Ol rajt, Hal — rekao je, smešeći se. — Podigni revolver sa zemlje. Sve je ovo bila šala. Izvesno proveravanje, shvataš. Ljudi, koji sa

mnom sarađuju u poslu, moraju se prethodno proveriti.

— Lepo proveravanje — promrsi Ed, koji je upravo odgurnuo jednog od razbojnika i ustao.

— Tako, Hal, a sada nemoj više da me zadržavaš. Govori — opome-nu ga Kasedi. — Konačno, mi smo sada ortaci. Delimo.

— Delimo? Halovo lice imalo je opasan izraz. — Ne, mister, o tome nije bilo pomena, vi dobijate trećinu. To je više nego dovoljno.

Neprijatan grč se pojavi na Kasedijevoj licu. Očigledno je morao da se obuzdava da ne pokaže svoje pravo raspoloženje.

— Pa možda si u pravu. Gde je treće dete?

Teksašanin je prekrstio ruke na grudima i naslonio se na kola.

— Pre bih ti smrskao glavu nego to rekao, Kasedi. — Pri tom se ljubazno smešio vođi bande. Ovaj uzvрати nešto oštrije:

— Moje ime je Somer, Hal.

— Sasvim mi je svejedno kako se zoveš. A sada pređimo na posao. Tačno kroz deset dana dolazim po decu. Tada ću doneti novac.

— Koliko?

— Moći ćete u Tukumkariju, ispred gradske većnice, da pročitate sumu koju ću tražiti od dvojice očeva.

— Od trojice! — dodade Kasedi zajedljivo.

— U zabludi ste, mister. Za vas

je samo dvoje dece, za druge, naravno troje.

— Za druge? Na koga to misliš?

— Moja stvar.

Kasedi je ponovo bio na velikim mukama da prikrije bes i uzdrži se da ne ubije ovog drskog mladića.

Mladi Halbom Čester je bio suviše lukav, hladnokrvan i opasan za svoje godine. Nije isključeno da takav, kakav je bio, postane jednog dana ne manje opasan i ozloglašen razbojnik, i vođa bande kao Kasedi, kada...

To kada je upravo nailazilo, jašući sa juga prema gradu.

Bila su to dvojica jahača. Jedan je jahao ridana. Visok, oštih crta i plavih očiju. Nosio je sivu platnenu košulju, crnu maramu, crne pantalone i crni prsluk. Nisko na bedrima u opasaču od crne bivolje kože visila su mu dva teška kolta kalibra 45.

Niko drugi do slayni maršal Vajat Erp iz Dodž Sitija.

Pored njega, na crnom ždrepcu, bio je Dok Holidej, kockar i strelac bez premca na Divljem zapadu. Kao i maršal i on je već godinama živio u Dodž Sitiju.

Maršal zaustavi konja tačno ispred Kasedijeve kuće, sjaha s konja i dobaci Holideju uzde. Kroz otvorena vrata video je u hodniku ženu sa dvoje uplakane dece.

— Pardon, gospođo...

Stara žena se zaletela prema vrati-

ma i zalupi ih ispred Vajatovog nosa.

— Ljubazni neki ljudi — čuo je iza sebe Holidejev glas. — Trebalo bi razmisliti o tome da možda ostanemo ovde neku nedelju radi oporavka.

— Kako bi bilo, kada je već o tome reč, da potražite negde pansion, Dok! — rekao je maršal, silazeći na ulicu.

Kockar se zaverenički osmehnu.

— Ako idem da tražim nešto, svejedno šta to bilo, ispostavi se na kraju krajeva da je to — krčma!

Vajat povede konja pored dvorišta. Tamo je čuo potmule udarce i prigušene povike. Na ulici se nije mogla da razume ni jedna reč, tim pre što je s druge strane ulice iz dvorišta dopirala buka. Neko je spuštao kofu u bunar.

Dok Holidej je doviknuo:

— Evo, ovde imamo sve: bar i pansion. Bar za mene, pansion za vas.

Kockar kliznu iz sedla i dobaci maršalu uzde. Bilo je već zatvoreno, ali je na uporno Holidejevo kucanje konačno došao na vrata mladić sa fenjerom u ruci.

— Dve sobe? — pitao je, odmevajući Holideja od glave do pete. Da, imam ih. Odmah ovde iznad balustrade. Dve dobre sobe — svaka po tri dolara.

— Pa podnošljiva cena, ali za nedelju dana — reče kockar spremno.

— Recimo dva dolara.

— Mogu li da vidim sobe?

Mladić pođe ispred gostiju. Kada je Holidej razgledao sobe, rekao je, paleći cigaretu:

— Ne vrede ni po pedeset centi, ali će vam svako od nas pokloniti još toliko. To je odličan posao za vas. Osim toga, kod vas ću piti viski, ako je koliko-toliko podnošljiv.

Kafedžija se još malo, ali ne naročito ubedljivo cenjkao, a onda pristao da im po tu cenu iznajmi sobe.

Izlazeći, dobacio je maršalu:

— Sobe su u redu, za viski još ne znam kakav je.

Vajat Erp upita:

— A konji?

— Pa biće, jasno, smešteni u štalu — uzvratil Holidej odlučno, dajući kafedžiji znak rukom. — Naš gostoljubivi krčmar će se za njih odmah pobrinuti. On je uopšte uzev jedan veoma predusretljiv čovek u šta ću se sigurno još bolje uveriti za ovih nekoliko nedelja, koliko ostanjemo ovde.

Jasno, krčmaru su ove reči bile melem na dušu. Iako nije bio odeven, pohitao je da potvrdi ono što je gost rekao o njemu i odveo konje u štalu.

Vajat i Dok su ga sačekali, a onda ušli u kuću. Samo što je Dok otvorio vrata, kada odjeknu pucanj u susednom dvorištu.

Obojica su pohitali prema prozoru da vide šta se to dešava.

— Ne palite lampu — upozori maršal.

— Zašto bih to činio, Vajate? Ovde, za izuzetno povoljnu cenu od jednog dolara, pored sobe možete da imate i predstavu.

Posmatrali su šta se zbiva u Kasedijevom dvorištu netremice i videli sve ono što je moglo da se vidi preko široke glavne ulice.

Čovek iz Misurija uze dvogled iz futrole, kako bi jasnije mogao da razabere lica. Iznenada je nabrao obrve.

— Hej, ako onu razbojničku njušku nisam već negde video, onda sam Linkoln!

Dodao je prijatelju dvogled.

— Ne poznajem nikoga od njih. Na koga ste mislili?

— Na onog dugonju, koji je zabacio glavu malo u stranu i stoji raskoračen u sredini kruga.

— Kao da je gazda one ljupke družine. Verovatno je ono dvoje jadne dece pretukao, pre nego što su pošla na počinak.

Vajat ponovo uze dvogled i nastavi da posmatra susedno dvorište.

Lampa, koju je Halbom Čester razbio metkom, brzo je zamenjena drugom. To je omogućilo dvojici posmatrača sa prozora hotelske sobe da mnogo bolje vide šta se u dvorištu dešava.

— Dakle, onog momka ipak poznajem — zaključio maršal.

— Po dobru ili po zlu? — upita Holidej.

— Po zlu, sigurno. Verovatno je bila opet neka mračna stvar zbog koje sam došao u kontakt s njim. Ima neko čudno lice, ne mogu tačno da se setim odakle mi je poznato. Međutim, kada bih ga čuo da govori, odmah bih se setio.

— Verovatno se za njega interesuje jedno tuce šerifa i isto toliko sudija.

— Sudija! Sada sam se setio! Video sam ga na jednom suđenju preko u Amarilju. Sećam se dobro. Nije bio optužen, ali se od optuženog razlikovao samo po tome što na rukama nije imao lisice. Radilo se o nekoj pljački u velikom pesku. Jedan jedini jahač je bio napadnut, ali je srećom uspeo da umakne dvojici razbojnika. Jednog od njih je prepoznao posle dugog vremena u Amarilju. Onda se ovaj tip pojavio kao svedok. Tvrdio je da je optuženi dana, kada je jahač napadnut, bio sa njim u Oklahoma Sitiju. Da, baš tako je bilo. Kada je posle toga napustio gradsku većnicu u Amarilju, ljudi su za njim gledali čudno, kao da se radi o nekoj veličini. Nisam ga zaboravio, jer je nastupao nekako vladarski i samouvereno, što mi je još onda izgledalo čudno i sumnjivo.

— Znate li još kako se zove?

— Čekajte... — Vinter, ili tako nekako. Neko ime, koje slično zvuči

i deluje kao lažno. U svakom slučaju jedan prevejan tip jakih nerava. Osećalo se da je navikao da izdaje naređenja. Ne znam zašto, ali me je još onda u Amarilju neodoljivo podsećao na Ajka Klantona.

Holidej se sručio uzdišući u naslonjaču.

— Zar ne bi bilo najbolje da se sada odmah, bez odlaganja, vinemo u sedla i gledamo da što pre nestanemo iz ovog, po svemu sudeći vrućeg kraja? Jer ako nešto budemo čeprkali, ko zna šta još može da ispadne.

Vajat samo odmahnu rukom i reče više za sebe:

— Ja bih sada najradije...

— Znam — prekide ga kockar, ustajući iz naslonjače. Popravio je revolvere sa drškama ukrašenim slovačkom i stavio šesir na glavu. — Hajdemo dakle. Možda je tako doista najbolje. Na kraju krajeva, možda nećemo moći dobro da spavamo.

Napustili su kuću kroz sporedan izlaz, koji krčmar nije zaključao, vraćajući se iz štale.

Ulica je bila utonula u mrak. Samo je svetlost mladog meseca obasjavala gradić i davala kućama avetinjski izgled.

Vajat Erp i Dok Holidej predoše na suprotnu stranu ulice i zastadoše u blizini Kasedijevog dvorišta.

U međuvremenu se tamo prilično stišalo. Osluškiivali su napregnuto i uspevali da čuju samo odlomke reči.

Onda je maršal čuo sasvim razgovetno: „I da se razumemo: deci se neće ništa dogoditi. Hal je obećao!”

To je izgovorio jedan od mladića.

Kada su se malo odmakli od dvorišta, Dok Holidej primeti:

— Mislite da su ona dva mladića tako istupila samo zbog dece?

— Pa moglo bi i biti tako, ali ja ne verujem. Pre svega, ne zbog toga što se tu nalazi Vinter, ili kako se već onaj tip zove.

Odlučili su da priđu kući s druge strane i prošli kroz poprečnu ulicu. Činilo im se da će tako lakše i bolje moći da utvrde šta se dešava u dvorištu.

*
* *

Pošto je rekao: „Da se razumemo, deci se ne sme ništa dogoditi, Hal je obećao” Eduard Čester uhvati Frenka Marijana za ruku i pođe s njim prema kapiji.

— Kuda su se ova dvojica uputila? — pitao je Kasedi.

— Otkud ja to znam — uzvрати Hal. — Verovatno hoće da potraži postelju za Frenka.

— Postelju? Zbog čega? Pa mi ovde imamo dosta mesta?

Ed Čester nije obraćao pažnju na tu primedbu, nego je izašao na ulicu i zalupio kapiju. Prešli su ćutke na suprotnu stranu ulice.

Ed je, još kada su nailazili, primetio na uglu mali hotel. Kucao je upo-

rno i kada je devojka otvorila, iznajmio je sobu sa dva kreveta.

Na taj način je Ed obezbedio da mu Frenk stalno bude pred očima i da ne može da se tajno iskrade i potraži šerifa. Osim toga, mogao je da zna kako se Marijan oseća.

Činjenica da ih niko nije pratio i motrio značila je za njih više nego što bi i mogli da naslute. Vajat i Dok su se, naime, nalazili u poprečnoj ulici i prilazili dvorištu baš u trenutku kada su Ed i Frenk napustili Kasedijevo dvorište i otišli u hotel. Prema tome, to im je promaklo.

Hal je baš u trenutku, kada su dva prijatelja iz Dodž Sitija prišla dvorištu, krenuo za bratom.

— Kuda ti nameravaš? — doviknu za njim Kasedi.

— Moja stvar.

— Zabluda, mladiću! Mi smo ortaci.

— Bez obzira. Mogu da idem gde mi je volja. Moj konj je kod tebe.

— To može da bude klopka...

Hal Čester se okrenuo. U tom trenutku, osvetljen bledom svetlošću fenjera, izgledao je veoma opasno.

— Slušaj me, Džek Kasedi, reći ću ti nešto: ako veruješ da se ja bojim tebe, prevario si se. Sigurno si petnaestak godina stariji od mene, ali ja sam Hal Čester i ne dozvoljavam nikome da me zaustavlja i skrene s puta, koji sam samom sebi postavio za cilj. Ja hoću da dođem do novca.

Ti ćeš dobiti svoj deo i to onaj koji sam ti ja namenio. Ni cent manje, ni cent više. Od sada treba da se ponašaš sa mnom kako se ponaša sa pravim ortakom. Ne zaboravi da sam ja do sada bio jednostavni dobri konjušar na Gloster ranču, a ti vođa...

Kasedi je već držao revolver u ispruženoj ruci. Međutim, ni Hal nije bio ništa manje brz. Naprotiv.

— Dočepajte ga! — zaurla Kasedi svojim ljudima.

Onda odjeknu pucanj.

Nije ga ispalio Halbom Čester. Obarač je povukao ozloglašeni vođa bande.

Mladi Teksašanin je stajao nepomično i gledao Kasedija razrogačenim očima.

— Prokletstvo, Džek... to... je bilo nefer... Ja sam ti doneo dobar posao... sa decom.

— Ti si varalica! — uzvрати Kasedi gnevno. — Ti si doveo dvoje dece ovamo a treće sakrio na nekom drugom mestu.

Hal klonu na levo koleno. Revolver mu je još uvek bio u ruci.

— Ubica! Ti si ubica! — vikao je mladić.

Na to zagrmе drugi metak dvorištem, koji baci Hala u prašinu.

— Ed — vikao je Halbom, umirući. — Vрати decu natrag! Ed... morаш mu oduzeti decu...

Kasedi je hladno posmatrao svoju žrtvu.

Na žalost, Vajat Erp i Dok Holidej nisu čuli ništa, ni jednu jedinu reč koja je izgovorena u dvorištu. Prvo što im je doprlo do ušiju bio je pucanj. U trenutku su se našli kraj visoke ograde.

Mala kapija, koja je vodila napolje, bila je, naravno, zaključana. Maršal je mogao da čuje krik pogođenog čoveka.

— Prokletstvo! Dok, brzo!

Holidej se stvori kraj njega uz oggradu, stade u raskorak i sastavi šake, čvrsto ispreplevši prste.

Maršal je stao na kockareve ruke i bacio se preko visoke ograde u dvorište. Ostao je zatim da stoji na mestu, čekajući da ustanovi da li ga je neko primetio.

Kasedi i njegovi ljudi su doista čuli neki šum.

— Tamo! Neki čovek! — vikao je vođa bande.

Dva Kasedijeva čoveka odmah pođoše prema nepoznatom. Vajat je uzmicao unazad do kapije, držeći sve vreme uperen veliki bantlajn specijal. Desnom rukom je iza leđa opipavao kapiju, sve dok nije otkrio rezu i povukao je.

Primetio je da čovek, za koga je mislio da se zove Vinter, zaklonjen svojim ljudima, pokušava da se iskrade.

— Stojte! — zagrmje maršal.

Banditi zastadoše kao ukopani. Samo Kasedi nije. U nekoliko koraka stigao je do štale i uleteo unutra.

Slučaj mu je išao na ruku, jer su vrata štale bila otvorena.

— Dok! On je u štali! — vikao je čovek iz Misurija, zatvarajući rezu na kapiji, pošto je kockar ušao u dvorište.

Holidej je izvadio revolver iz opasača, osmotrio oko sebe, video gde se nalazi štala i pohitao u tom pravcu.

Razbojnici su stajali kao okamenjeni. Nije im bilo jasno koliko protivnika imaju.

Nepoznati, tamnokosi stranac delovao je preteći i opasno, pa se niko nije usudio da ga napadne.

— Moje im je Erp. Vajat Erp...

Nije izrekao do kraja, a dvadesetjednogodišnji Frederik King skoči u stranu i poteže revolver iz futrole.

Međutim, protiv čeličnog čoveka iz Misurija nije imao nikakvih izgleda. Nije još ni povukao obarač, a dvorištem zagrmje teški bantlajn specijal Vajata Erpa i pogodi napadača u desnu mišicu.

Frederik se zatetura i uzmače u stranu.

Odmah posle toga se crvenokosom Džonu Mek Kolmu učinilo da je došao njegov trenutak. Smatrao je da mora da dejstvuje, jer je imao mnogo razloga da strahuje od svakog čuvara zakona, posebno od ovog.

Mek Kolm se baci na zemlju i u padu izvuče revolver. Bio je to ne naročito vešt, mnogo puta korišćen trik.

Vajat Erp je znao za njega i čak računao s njim.

Ni Mek Kolm nije uspeo da puca.

— Stojte, ljudi! Dvorište je opkoljeno! Kome je život mio, nek' odustane!

Trojica od prisutnih razbojnika podigoše ruke. Bila su to braća Enders i debeli Fleri.

Džoni Trek je stajao namršten i gledao u pravcu štale. Vikao je iz sveg glasa:

— Džek! Prokletstvo, izvuci nas!

Međutim, Kasedi je u tom trenutku imao druge nevolje. Trebalo je da izvuče svoju kožu. Dok Holidej je stajao ispred štale i čekao.

Na žalost, galama u dvorištu mu je smetala, tako da nije opazio kako se begunac izvlači preko krova štale, izlazeći na suprotnu stranu. Uspeo je posle nekoliko minuta neopaženo da umakne. Kockar je samo minut kasnije bio na krovu štale. Sve je bilo prazno.

Kliznuo je nazad i pogledao u pravcu u kom je Kasedi po njegovom mišljenju umakao.

Nije ništa govorio svom prijatelju. Stao je pred vrata štale i video maršala kako stoji nedaleko od ograde. Pred njim je bilo sedam razbojnika.

— Ruke u vis! — prosikta Holidej iza njihovih leđa.

Tada su svi bez pogovora podigli ruke.

Kockar ih je za nekoliko trenuta-

ka sve do jednog razoružao i pobacao oružje u rupu iskopanu u dvorištu.

— Ptičica je odletela, maršale. Šta ćemo sa ovima ovde?

— U zatvor!

Šerif Plambek je bio omalen, debeljuškast čovek, koji je spavao u to doba čvrstim snom. Kada je čuo ko ga budi i o čemu se radi razvukao je lice u kiselu grimasu.

Maršal još uvek nije otkrio u kakvom se zapravo „gnezdu” nalazi i ko mu je bio protivnik kojeg je potprašio tako da je uhvatio maglu.

Plambek je prepoznao sve zatvorenike. Bili su to najbliži Kasedijevi saradnici.

Kid se osmehnu čuvaru zakona, što je trebalo najverovatnije da znači: „mi ćemo igrati igru” a ti drži usta zatvorena. Džek će sve dovesti u red.

Maršal i njegov prijatelj to nisu videli.

Vajat Erp je sačekao dok su sedmorica razbojnika smeštena u ćelije. Onda je rekao:

— Hajdete sa mnom, šerife.

— Kuda?

— Pokazaću vam.

Poveo je debeljuškastog, uplašenog šerifa u dvorište razbojnika Kasedija.

Stali su ispred leša Halboma Česterera, čiji je životni put bio veoma brzo okončan, kome su dva metka poremetila ostvarenje ludih plano-

va kako da se na lak način domogne velikih para.

— Ko je ovaj čovek? — pitao je šerif.

— Pojma nemam. Znam samo da se zvao Hal. On Hal, a njegov ubica Džek.

— To je vraški malo.

— Malo? Smatrate da je malo? Vajat je posmatrao malog čoveka sa šestokrakom zvezdom na grudima uporno i ispitivački. Tako uporno da je Plambek morao da se okrene. To je učinio tobož zaokupljen pripaljivanjem cigare.

— Kome pripada ova kuća?

— Jednom mom poznaniku, časnom čoveku, predsedniku opštine Grasijske.

— Kako se zove?

— Somer.

Vajat Erp uputi Holideju značajan pogled. Ovaj je upravo i sam pripaljivao cigaretu. Bacajući šibicu, promrsi kao uzgred:

— Nije loše, u svakom slučaju u pitanju je godišnje doba.

Šerif ga namršteno odmeri.

— Šta ste hteli time da kažete? Mister...

— Holidej, Džon Henri Holidej, šerife.

— Šta? — trže se čuvar zakona uplašeno. — Zar je ovo Dok Holidej?

Vajat potvrdi.

— U pravu ste, Dok Holidej! Na-

dam se da vas raduje poznanstvo sa njim.

— Pa naravno, naravno — spremno uzvрати debeljko, ne baš uverljivo.

Maršal se uputio u kuću i izvuкао ženu iz kuhinje.

— Dovedite dole ono dvoje dece!

— Koju decu?

Holidej, koji je stajao sa strane, naslonjen na zid hodnika, dobaci:

— Ja bih vam savetovao, gospodo, da ne otežavate sopstveni položaj. Maršal je loše volje. Dovedite decu dole, pre nego što dođe do nevolja.

Sestra razbojnika i vođe bande bila je tvrdokornija, nego što je to kockar pretpostavljao.

— Mi nemamo dece.

Vajat Erp je prišao ženi sasvim blizu. Lampa, koju je šerif držao u ruci, bacala je avetinjsku svetlost na lice čoveka iz Misurija.

— Ja sam vam naredio da dovedete dole dvoje dece, onu koju sam pre pola sata video kako ih kroz hodnik vodite gore. Bio sam na vratima i vi ste ih ipak prekasno zalupili pred mojim nosom. Čekaću ravno tri minuta. Dok Holidej će vam pomoći.

Žena ga je posmatrala staklastim pogledom. Sada je Vajat tek primetio da miriše na alkohol. Bila je pijana.

Verovatno je bila alkoholičarka. Zbog toga je sigurno i bila ravnodušna na sve pretnje.

Holidej je pokušao oštro. Ispružio je desnu ruku i uperio u ženu revolver.

— Hajde, lepotice, maršal se žuri. Svakom sudiji je draže da vidi mrtvu vas nego dvoje dece. Napred!

Povukao je grubo uz stepenice. Pretresli su sve četiri sobe.

Bez uspeha.

Svetlost lampe, koju je žena upalila, bila je tako slaba da su s mukom videli dva koraka ispred sebe.

Holidej je posmatrao ženu oštro i ozbiljno. Nije bilo lako izdržati takav pogled.

— Vi ste pijani. U redu, to je vaša stvar. Po meni se, što pre to bolje, možete otrovati alkoholom i ići pravo u pakao. — Spustio je lampu na pod i otkočio revolver. — Pogledajte još jednom u pravcu neba, jer vam je odzvonilo!

Gotovo nesvesna onog što čini, žena doista pogleda u tavanicu. Ona, kao da se u magnovenju otreznila.

Holidej je pratio njen pogled i na svoje veliko iznenađenje otkrio na tavanici jedan dobro prikriven kapak.

Brzo je spustio pogled.

— Čekajte, promenio sam mišljenje. Tako brza smrt za vas bi bila milost, koju niste ničim zaslužili. Maršal će vas poslati na vešala! Šerife, dođite ovamo!

Gurnuo je staru ženu niz strme stepenice. Kada je sišla, čučnuo je,

uhvatio zalet, skočio gore i uhvatio metalni prsten kojim se kapak otvara.

Međutim, nigde nije mogao da pronađe merdevine. Još jednom je pogledao nagore i stao ispod kapka.

U to se Vajat Erp popeo uz stepenice. Posmatrao je otvor na tavanici.

Ovog puta su postupili obrnuto. Vajat se raskoračio i sastavio šake, preplevši prste, a Dok popeo na ručke. Uspeo je da uhvati ivicu otvora i podigao se na mišiće.

— Dodajte mi lampu, Vajat.

Maršal mu dodade.

Holidej je pretraživao prostrani tavan. Osvetljavao je svaki kutak.

Potrajalo je prilično vremena sve dok nije u niskom delu, u uglu pod samim krovom, na gomili slame otkrio tela dece.

Ustremio se tamo i zastao kao ukopan. Njegove crne slutnje srećom nisu bile opravdane.

Ispred njega pokriveni ćebadima, ležali su dečaci i devojčica. Qboje su spavali čvrsto.

Kockar nije imao srca da ih budi.

— Dok! — čuo se odozdo maršalov glas.

Kockar se vrati prema otvoru na vrhovima prstiju.

— Jeste li ikada videli dva anđelića kako spavaju? — upitao je tiho.

Maršal, koji je takođe strahovao od najgoreg, odahnu sa olakšanjem.

— Sve je, dakle, u redu?

— U najboljem redu. Dolazim dole.

Holidej pruži prvo svom prijatelju lampu, pa kliznu kroz otvor i zatvori kapak.

Dole u hodniku su stajali pijana žena i šerif. Margaret Kasedi je stajala naslonjena na zad, pognute glave. Upalo lice činilo je da deluje kao starica. Marama joj se okrenula i pala na čelo.

Maršal je oštro pogleda.

— Vi ne želite da govorite?

Žena odmahnu glavom.

— U redu. Sve što se nadalje bude dešavalo, desiće se vašom krivicom.

Zabacila je glavu.

— Šta? Šta je to moja krivica? Kakvog ja uticaja i udela imam u bilo čemu? Jesam li ga možda ja načinila takvim? On je jedan...

— Razbojnik. To nam je poznato.

„Da li maršal sve zna?” razmišljala je žena. „Zna li ko je pobjegao iz ove kuće i nestao?”

Šerif je sve vreme stajao uplašen i ćutao. Vajat se okrete prema njemu.

— Ni vi ništa više ne znate, šerife?

Čuvar zakona odmahnu glavom.

Maršala izdade strpljenje, pa je ljutito viknuo:

— Mister Plambek, vi nosite zvezdu zakona! Očigledno ste zaboravili na svoje dužnosti. Morate da služite zakonu, a ne da slušate zločince, od

kojih se možda i pribojavate. Ko je čovek koji je napolju u dvorištu ustrelio mladića?

— Somer, maršale. Džek Somer. Šta više da vam kažem?

— Morate sve reći! Ovde je reč o dva teška zločina, ubistvu i otmici dece. Odakle ovo dvoje dece ovde? Ko je ubijeni u dvorištu?

— Tog mladića doista ne poznajem.

— A njegovog ubicu?

— Pa ja i ne znam da li ga je Džek ustrelio.

— U redu mister Plambek. Obavestiću guvernera kakvog nesavesnog šerifa ima u ovom gradu.

Erp načini pokret telom, kao da hoće da se okrene i ode.

Na to ga šerif dokopa za mišicu.

— Sačekajte trenutak, mister Erp — rekao je tiho.

Žena, koja je sve vreme pogruženo stajala, naslonjena na zid, iznenada kao da je oživela. Oči su joj opasno sevale, dok se obraćala čuvaru zakona. Gledala ga je netremice i siktala:

— Pazite dobro šta činite, šerife. Nemojte da pre naglite! Ako samo zucnete, gotovo je s vama. Bićete likvidirani!

— Još samo jednu jedinu reč, gospođo — pripreti joj Dok Holidej — pa ću zaboraviti na svoje dobro vašpitanje. Vi se usuđujete da pretite šerifu i to, ni manje ni više, nego pred saveznim maršalom? Zna li

da ste time samoj sebi izrekli tešku presudu?

Žena ponovo klonu na zid i obori glavu.

Vajatu Erpu je za trenutak bilo žao ove prerano ostarele jadnice.

— Džek Somer je vaš sin.

Odmahnula je glavom. Na to promrsi šerif:

— On je njen brat.

— A ko je ubijeni?

— Ne znam, maršale. Došao je večeras...

— ... sa decom? — umeša se kockar munjevito.

— To ne znam.

— Ne lažite! Vi sigurno znate. Ako ste toliko ljudi da sa tom laži zbog svog brata idete na vešala, onda je to doista vaša stvar.

Vajat Erp uhvati ženu za ruku.

— Nemojte se još dublje uvlačiti u nevolje, gospođo. Govorite!

— Pa ja ništa ne znam.

— Mladić je večeras došao sa decom, zar ne?

— Mislim da je tako bilo.

— Da li je to on došao sa troja kola, koja i sada stoje u dvorištu?

— Ne znam.

Maršal okrete leđa ženi i pođe napolje.

Holidej, žena i šerif pođoše za njim. Kockar je pazio na ženu i šerifa, trudeći se da mu ne promakne, ukoliko slučajno ovo dvoje pokušaju da izmenjaju poglede.

Čovek iz Misurija je podigao platno sa jednih kola i uzviknuo:

— Goveđe kože! Ova kola dolaze sa nekog ranča, to je očigledno! Iskusnom čoveku, kakav je bio maršal, sada je mnogo štošta postalo jasnije. U ovom kraju se goveđe kože otpremaju za Levelend.

— Šerife, povedite ovu ženu u zatvor.

Žena je oborene glave pošla za čuvarem zakona.

Dok Holidej i maršal su ostali sami u dvorištu.

— Ne ostaje nam ništa drugo nego da sada one momke iz zatvora uzmemo malo pod svoje i pritisnemo — predloži kockar.

— Oni su sasvim sigurno još tvrdokorniji od razbojnikove sestre. Osim toga, imaju mnogo više na savesti od nje, u to nema sumnje.

— Hteo bih da pronađem čoveka, koji je malo pre vikao: „Hal je obećao da se deci neće ništa dogoditi”.

Maršal je zamišljeno trljao bradu.

— Sa troja kola mladić, mislim Hal, nikako nije mogao doći sam. Svaka od njih imaju kočnicu, velika su i teška. Znači da je u njih bilo upregnuto šest konja. Takav karavan ni jedan rančer na svetu ne poverava jednom mladiću. Čak i sa dvojicom bi ovaj transport sa skupocanim kožama bio prilično opasan. Dakle, moralo je da bude tri vozača. Jedan od njih je mrtav. Gde su ostala dvojica?

- Verovatno u zatvoru.
- Vajat klimnu glavom.
- Na žalost, to nije isključeno.

Brzo su zaključili da ništa ne mogu da izvuku iz zatvorenika. To im se, uostalom, odmah pročitalo na licima. Maršal je suviše dugo gonio razbojнике, bivao sa njima, upoznao razne tipove, pa mu je zbog toga odmah bilo jasno da iz ovih neće izvući ni slovo.

Maršal je naredio šerifu da na svaki način skloni na sigurno mesto troja kola i brine se o njima. Ako se neko bude javio i tražio ih, mora odmah da ga ispita ko je. Osim toga, sasvim je izvesno da su osim Hala još najmanje dva čoveka bila na kolima.

Čuvar zakona je uveravao da je sve dobro shvatio i da će učiniti sve što zakon nalaže.

Čija su bila deca?

Vajat je brzo utvrdio da se ranč, sa koga su kola došla, zove G. ranč. Zaključio je to po žigovima na goveđim kožama, a i na konjima. Po tragovima je isto tako mogao da zaključuje da kola dolaze sa zapada.

Dakle, ranč je trebalo tražiti na zapadu, ili možda severozapadu jer se gradić Grasiya nalazio na putu koji vodi u Novi Meksiko.

To su bile sigurne tačke u istrazi, pa je maršal verovao da će naći ranč.

Postavljalo se samo pitanje gde se ubica skriva?

Možda se ovde sakrio, u jednoj od malobrojnih kuća u Grasiyi? Ili mu je možda uspelo da se dokopa konja i pobegne?

Vajat je ovo poslednje smatrao verovatnijim. Ovaj razbojnik nije samo gospodario svojom sestrom, nego sigurno i većim brojem ljudi u ovom, od boga zaboravljenom naselju.

Ko li je taj Džek Somer?

On je čuo maršalovo ime, pa je prema tome morao da zna koga je sebi navukao na vrat. Osim toga, bekstvom je dokazao da ima nešto na savesti. Vajat je iz iskustva znao da zločinci, koji imaju razloga da zaziru od njega, gledaju da što pre odmagle od mesta gde su se sreli sa njim. Prema tome, najverovatnije je tako postupio i Džek Somer iz Grasiye. Maršal je poznavao ovakva mesta, znao je i ljude koji su bili prinuđeni da u njima žive. Veoma često se događalo da ceo jedan grad tiraniše jedan jedini razbojnik i drži ga u takvom strahu da se niko, ne samo nije usuđivao da mu se suprotstavi, nego i da ga oda.

Iz tih razloga je maršal i odbacio mogućnost da nešto sazna, ispitujući stanovnike Grasiye.

Tome su Ed Čester i ranjeni Frenk Marijan mogli da zahvale što nisu bili otkriveni.

Vajat je uzeo jedna laka kola visokih točkova iz Somerove šupe, pokrio im dno slamom i ćebadima i ta-

ko načinio koliko-toliko udoban smestaj za dvoje dece.

Još pre svanuća su on i Dok Holidej, mali Huan Gonzales i četvoro-godišnja Erika Hartman napustili Grasiiju, gnezdo razbojnika, koje je predvodio Džek Kasedi.

Dok Holidej je jahao napred, a maršal je upravljao kočijom, u koju je bio upregnut njegov riđan.

Deca su bila tako umorna, da su uprkos neravnom putu veoma brzo ponovo utonula u san.

Važnije od svega bilo je sada odvesti decu što pre zabrinutim roditeljima. Maršalu je to bilo preče čak i od potere za ubicom.

Putovali su prema granici i uskoro stigli do peskovitog puta koji je vodio u San Džon.

Kada su se prvi zraci sunca pojavili na istoku, prevalili su već veliki komad puta. Deca su bez prekida spavala. Maršal se s vremena na vreme obazirao da ih pogleda i uvek su mu dva rumena andeoska dečja lica izmamila osmeh. Brinuo se naravno i zbog otmice, kojih ranije u ovim krajevima nije bilo. Znači, sa još jednom vrstom zločinaca i nedela moraće da se hvata u koštac.

Pokazalo se da su Vajatove sumnje bile opravdane. Troja teških kola doista su prošla tim putem. Mogao je sasvim jasno da vidi tragove kola i da ih raspozna jer se radilo o posebnoj vrsti točkova, koja su imala veoma širok metalni obruč. Osim

toga, goveđe kože su bile teške, tako da su se otisci točkova duboko usecali u pesak.

Od Grasiije do San Džona bilo je nešto više od trideset milja. Međutim, taj put su prevalili gotovo za upola manje vremena, nego što su to mogla natovarena kola s arnjevima.

Laka kočija je brzo odmicala, a riđan ih je vukao kao od šale. Dok Holidej je jahao nekoliko desetina jardi napred, tako da ni Vajat ni dvoje malih putnika nisu morali da gutaju prašinu.

Iznenada maršal vide kako kockar zaustavlja svog vranca. Vajat ga brzo stiže i skoči sa kočijaškog sedišta na put.

I Dok Holidej je sjahao s konja i pomno ispitivao tragove nogu između retke trave. Tragovi su vodili s puta.

— Šta li ovo treba da znači?

Maršal nije odmah odgovorio. Neko vreme je posmatrao tragove, a onda zaključio:

— Ovde je došlo do neke borbe.

— Između ljudi s kola?

— Teško je reći. Moguće je, u svakom slučaju, jer svi tragovi opet vode natrag do kola.

— Možda su se ona dvojica ovde svađala sa Halom?

— Ovde nije baš sve jasno. Ali ja ću to već odgonetnuti!

Ostali su tu neko vreme da se malo odmore. Deca su prvi put u živo-

tu dobila obrok pripremljen na logorskoj vatri u sred savane. Od kako su oteta, jela su samo suvi hleb. Od straha i uzbuđenja gotovo i nisu imala apetit.

Ed Čester se u toku puta, koliko je znao i umeo, brinuo o njima ali ne treba zaboraviti da je i on bio uplašen i uzbuđen i da nije imao nikakvog iskustva s decom.

Potrajalo je dosta dugo, sve do podneva, dok mala devojčica nije stekla dovoljno poverenja u nove čike. Pogledala je maršala i upitala:

— Hoćeš nas odvesti natrag mami?

— Da.

— Još danas?

— Nadam se da ćemo stići. A sada morate dobro jesti da izdržite put kroz preriju, deco!

Dok Holidej je na kraju skuvao lonče kafe. Od toga su i deca dobila po malo, s tim što je njima razblažio kafu i stavio dosta šećera.

Dok kleče pored devojčice. Izvukao je sat iz džepa i približio ga Erikinom uhu.

Mala devojčica je slušala zainteresovano i radosno se nasmejala.

— To je lepo!

Kockar je upita:

— Zar ljudi, sa kojima ste juče putovali, nisu imali sat?

— Ne. Ja ne znam. Možda čika Hal. Ali on nije razgovarao s nama.

Dok i Vajat su gotovo u glas upitali:

— Kako su se zvali ostali?

Mali Gonzales ustade i važno nabra obrve.

— Ja znam. Čika Ed, on je bio dobar i čika Frenk, on je bio još bolji. Ali je bio bolestan. Zog toga mu je čika Hal morao da stavlja zavoj.

Dva prijatelja se pogledaše ispod oka.

Uskoro su saznali da su čika Ed i čika Frenk sedeli na jednom kolima i da je Frenk bio povređen ili ranjen.

Isto tako znali su da je Hal sedeo na prvim kolima.

Dečak je pričao da mu otac ima mnogo lepih konja, a devojčica da ima psa koji se zove Kari i crno mače po imenu Mot. Kuvarica im je crna kao mače, ali se ona zove Mirijam.

Međutim, nijedno od dece nije znalo da kaže iz kog grada dolaze.

U tom trenutku su se maršal Vajat Erp i Dok Holidej nalazili samo jedanaest milja iza ubice u bekstvu, koji je cele noći bez odmora jahao.

Tek u praskozorje je Kasedi zaustavio konja i odmorio se neko vreme u udoljici, nešto dalje od puta. Tu mu se dogodilo nešto, što se ubici u bekstvu, kome je Vajat Erp za petama, nipošto ne bi smelo dogoditi: zaspao je i uspavao se. Kada je uplašeno otvorio oči, sunce je već bilo visoko na nebu.

Bio je u tren oka na nogama. Pogledao je obazrivo oko sebe. Na daljeko i na široko nije ništa primetio.

Džek Kasedi je, naravno, mogao da skrene na jug, gde ga niko lako ne bi mogao da sledi, kroz predeo koji je smatrao svojim, u susret razbojničkoj bandi Sand, koji su tuda krstarili i sigurno bi se suprotstavila svakome samo da zaštite svog vođu.

No prvo, Vajat Erp bi ga sigurno i tamo sledio, poznavao je dobro pustinju Ljana, jer je bezbroj puta prokrstario u svim pravcima goneći razbojнике, a drugo, stalno ga je gonila jedna pomisao, koje nije mogao da se oslobodi. Negde na putu između Grasiје i Tukumkarija je Hal Čester morao da skloni treće dete.

Za njega je bilo izvesno da su krenuli na put sa troje dece. Sa velikog puta poštanske kočije nisu mogli da skreću sa troja teških kola. I to je bilo sigurno. Znači, negde na samom putu mora da se nalazi neko zgodno mesto i neka osoba od poverenja, kojoj je Hal mogao da prepusti brigu o trećem detetu! Pošto mu je veliki novac izmakao iz ruku, odlučio je da ovu treću šansu ne propusti. Nije mu bilo zgodno da skreće sa puta i raspituje se kod obližnjih rančera. Uostalom, od toga ne bi ni imao koristi. Sve što bi mogao da čuje, jeste da se takav karavan morao opredeliti za najkraći mogući put.

A najkraći je bez sumnje bio ovaj, kojim on upravo ide. Prema tome, dete je tu negde i skriveno.

Do sada, u toku puta koji je već prešao, nije bilo mogućnosti za smeštaj deteta. Kasedi je odlično poznao ovaj predeo.

Prema tome, moralo je da bude iza San Džona. San Džon je bio veoma mali grad, u kome je Kasedi imao mnogo prijatelja i poznanika, koji bi mu u slučaju potrebe rado pomogli. Jedino što ga je sprečavalo da nešto preduzme u gradiću, bila je činjenica da bi time uputio u celu stvar više osoba, što je on želeo da izbegne po svaku cenu.

Sumu, koju je Hal Čester namestio da izvuče od trojice očeva, Kasedi je odlučio da izvuče od jednog jedinog.

Koliko je mogao da oceni Hala, mladić nikako nije izabrao za svoje žrtve neke siromašne ljude.

Halbom Čester, koji nije imao ni punih dvadeset godina, platio je životom svoje nedelo i tako nije sačekao smrtnu presudu, koja ga sigurno ne bi mimoišla.

Sada je, međutim, taj posao preuzeo na sebe, nastavio započeto nedelo znatno gori i opasniji čovek od Halboma Čestera.

Džek Kasedi!

Ako se samo dokopa deteta, umeće da izvuče novac od njegovih roditelja. Nije bilo isključeno da i samom detetu učini nešto na žao. Uko-

liko je sudbina otete dece bila neizvesna pre nekoliko dana, sada je život malog Dandisona bio ugrožen.

Istini za volju, Kasedija je uhvatio užasan strah od opasnog gonioca Vajata Erpa. Po njegovom uverenju maršal se sasvim sigurno nije tek tako, bez razloga, iznenada pojavio u njegovom dvorištu u Grasiiji. Pošto je bio veoma vešt i poznao svaki put u ovom kraju, nadao se da će mu ipak uspeti da zavara trag čuvaru zakona i njegovom, ne manje opasnom, prijatelju Dok Holidiju. Istovremeno uspeće da sprovede do kraja poduhvat teksaškog peona Hala Čestera.

— Naci ću to dete — mrmljao je sebi u bradu — i dobiti veliki novac. Ja sam. Moram to da obavim veoma brzo, jer će onaj vuk u ljudskoj koži, onaj Erp, sigurno otkriti ono dvoje dece kod mene na tavanu. Moram pre njega da tražim otкупninu, pre nego što on stigne u Tukumkari!

Kasedi je bio uveren da je Hal Čester oteo decu u samom Tukumkariju. Gde bi inače, kada se veliki ranč na kome je radio nalazio u neposrednoj blizini tog grada?

Na svoje veliko iznenađenje ustanovio je Kasedi u rano popodne da su još uvek jasno vidljivi tragovi teških kola ispred samog grada skrenuli na zapad, dalje novim putem.

Nisu skrenuli starim, kojim je ne-

kada išla poštanska kočija za San Džon.

Malo naselje San Džon je osnovano osamdesetih godina. Izgradili su ga pukovnik Horst, rančer Gonmen i nekoliko farmjera doseljenika iz Irske. Njima se uskoro pridružilo i nekoliko zanatlija iz Nemačke.

San Džon je bio čist, mali grad, koji niko nije napadao, jer se nalazio nekako prikriven u pitomoj udoljici.

Osim toga, ubrzo posle osnivanja sagrađen je novi put za poštansku kočiju, tako da su putnici uglavnom obilazili gradić u širokom luku.

Novi put je sada povezivao nešto severnije, preko visoravni, gradove Glenrio i Tukumkari. Izgleda da je to bila sudbina San Džona da se i od napretka i od nevolja nalazi malo dalje, po strani.

Za Kasedija je po sopstvenom uverenju to bila izuzetna sreća. Nije morao da skreće u gradić i ispituje. Tamo nije navraćao karavan, jer se držao novog puta, kako su tragovi pokazivali. Svracati u grad i raspitivati se moglo je da mu kasnije, kada se o otmici dece bude pročulo, navuče nevolja na vrat.

Uskoro iza San Džona, karavan je ipak skrenuo na stari put. Šta je to trebalo sada da znači?

Neočekivano počeo je da duva vetar. Oštar, vreo, vetar, koji je visoko uskovitlao pesak i uskoro pot-

puno uništio tragove, koji su vodili iz Tukumkarija.

Za sve vreme puta Kasedi nije sreo nijednog jahača, nijednu kočiju. Pošto je prešao, starim putem nekoliko milja, primetio je na desnoj strani staru, zapuštenu stanicu za zamenu konja.

Setio se da je tu zgradu primetio i ranije, kada je krstario ovim krajem.

Pošto nije sreo ni jednu poštansku kočiju, bilo mu je jasno da se ni stanica za zamenu konja više ne koristi.

Mora da je prazna.

Znao je da tamo može da nađe hlad i vodu. Pošto je nameravao da se malo odmori od jahanja po neprijatnom vetru, zaustavio je konja pred stanicom.

Kada je kliznuo s konja, ispred velikog bunara, ugledao je čoveka. Bio je star, krivonog, lukava pogleda.

Posmatrali su jedan drugog krajnje podozrivo.

— Stanica se izgleda više ne koristi? — pitao je Kasedi, ne odgovarajući na starčev pozdrav.

— Ne, mister — uzvratili stari Feldbuš. — Samo je ja još koristim.

Kasedi ga je oštro posmatrao.

— Šta radite ovde? — promrsio je kroz zube.

— Zar vas se to tiče, brate?

Na to se vođa bande isprsi i sevnu očima:

— Kako to govorite sa mnom?

— Kao i vi sa mnom. Ili ste vi neko posebno značajno biće?

Na to Kasedi, koji je inače bio izuzetno oprezan, priđe starom Feldbušu i reče ponosno:

— Da znate koga imate pred sobom: ja sam Kasedi.

— Lepo ime — uzvratili stari ravnodušno.

— Džek Kasedi.

— Pa šta? Ja se zovem Erni. Zar ne nalazite da je Erni i te kako upadljivije ime i ređe... — prekinuo je u pola rečenice.

Džek Kasedi! Zar je bio gluv? Pa to je ime bandita koji od pustinje Ljano stvara najnesigurniju oblast.

— Hej, da ne pripadate vi možda Sandovim momcima?

— Sandovima? — uzvratili razbojnik prezrivo. — Nije mi poznat taj izraz. Moji ljudi se bore za slobodu!

„Ah, tako dakle to nazivaju”, pomisli stari. Feldbuš je znao da razbojnici inače često upotrebljavaju to objašnjenje za svoja dela. Međutim, nije znao da su i momci u velikom pesku „borci za slobodu”.

Kasedi nije nikada propuštao da dokaže da je njegova ozloglašnost opravdana i da je strašan i opasan. Naravno, činio je to samo onda kada situacija nije bila opasna po — njega!

Sada, na primer, situacija nije ni pošto bila opasna.

U to iznenada iz kuće istrča de-

čaćić i nestade iza žbuna.

Kasedi pogleda za dečakom, pa upita:

— Zar ovde stanujete sa celom porodicom?

— Čovek ostaje tamo gde može i mora, Kasedi — izbegavao je starac direktan odgovor.

— Da, u pravu ste, Erni. Slušajte, imam jedno pitanje. Jeste li juče videli troja teških kola sa arnjevima? Feldbušovo lice se zgrči.

— Troja kola s arnjevima? Čekajte, moram da razmislim. Juče je ovde bio šerif iz San Džona. I Kidbin je bio ovde kod mene. Onda jedan čovek sa Vebsterove farme. Da... da, tačno... prošla su troja kola. Čini mi se neka kola sa ranča.

— I? — upita razbojnik napregnuto.

— Kako mislite to — i? — Ne shvatam vas, Kasedi.

— Šta još imate da mi saopštite?

— Ja vama? Ništa!

— Jeste li nešto primetili?

— Ništa!

Razbojnik je odlučio da sa starcem sada govori otvoreno. Konačno, šta je mogao da mu naudi ovaj stari čovek u zabačenoj stanici za zamenu konja, koju niko više ne koristi, izuzev njega samog.

— Ja tražim jedno dete.

Erni Feldbuš nije trepnuo, niti mu je neki mišić zaigrao na licu.

— Dete?

— Da dete!

— Gde ste ga izgubili?

— U Tukumkariju.

— O! I sada ste došli da ga tražite ovde u savani?

Kasedi se pope u sedlo. Ovaj prepredeni starac mu je išao na nerve.

Na to se dečak ponovo pojavi i prolete pored starog. Bacio je kamen na njega i doviknuo:

— Čiko, hvataj!

Odmah iza toga šmugnuo je u stanicu.

Kasedi, koji je već hteo da obode konja i krene, zastade. Čiko? Zar je ovaj deran, starčev nećak?

— Koliko vas osoba živi ovde?

— Zar to nije samo naša stvar? — uzvрати Feldbuš.

Time je počinio grešku. Da je nešto pomenuo, bilo koji broj, sve bi bilo u redu. Najverovatnije. Ovako je navukao na sebe sumnju vođe bande. Ovaj je odmah skočio s konja.

— Malo ću pogledati vašu stanicu.

Na to stari počini još jednu grešku i to veliku. Mašio se za kolt.

Džek Kasedi je bio brži.

Metak pogodi starca, koji se upetljao u prljave poslove da bi došao do nekoliko dolara, u bedro. Klonuo je na kolena.

— Razbojniče! — ječao je. — Čekajte samo! Moj sin će me osvetiti. Tom, Tom! Edi! Dođite. Kasedi je ovde!

Međutim, nije uspeo da prevari okorelog razbojnika.

Kasedi mu se glasno nasmeja u lice.

— Zasmeyavaš me, stari poganče! Da imaš dva sina sigurno bi se već odavno pojavili!

Prošao je pored ranjenog starca i vratio se posle nekoliko trenutaka.

U međuvremenu su starac i dečak nestali.

Međutim, Erni Feldbuš nije bio dorastao protivniku kakav je Džek Kasedi, vođa bande. Sam je to znao. Ipak nije hteo da dozvoli da se ovakav tip dočepa deteta. Izvući od roditelja neki dolar za sakrivenu decu nije mu se činilo kao neko strašno nedelo. Međutim, dozvoliti da ono padne Kasediju u ruke bila je već druga stvar.

Nekoliko minuta kasnije, pljačkaš iz pustinje Ljano uspeo je da pronađe starca i dečaka. Našao ih je iza gomile slame, pritajene. Feldbuša, koji je nekom krpom previo ranjenu nogu, grubo je šutnuo čizmom, a dečaka povukao prema sebi.

— Hajde, dečko! Ispričaj mi prvo kako se zoveš i odakle dolaziš.

— Zovem se Džon.

— Džon je lepo muško ime. Odatle dolaziš?

— Iz našeg dvorišta. Odatle sam došao. Moj otac me sigurno traži. I moj otac se zove Džon. Džon Dandison...

Dandison. Razbojniku ništa više

nije bilo potrebno. Ko nije poznavao Dandisonovu tkačnicu u Tukumkariju?

Tako je, eto, uspeo da pronađe treće dete.

— Slušaj me dobro, stari — rekao je Feldbušu oštro. — Napravićeš kobnu grešku, ako samo pomisliš da nekom nešto istrtiljaš. Ja sam Džek Kasedi i vratiću se sigurno. Ako samo pisneš, dobićeš takvu kaznu, koju nećeš preživeti!

Grubo je dokopao derana i stavio ga ispred sebe na konja i krenuo prema gradu, koji se nalazio još prilično daleko prema zapadu.

Razmišljao je kako sada da izvede celu stvar sa otkupninom. Ni u kom slučaju ne bi smeo da ujaše u grad se detetom u sedlu. Naročito ne po danu.

Morao bi da jaše sam, ako ne želi da ga odmah linčuju, kao otmičara dece.

A dečaka, gde njega da ostavi za to vreme?

Sve što je duže razmišljao, sve je bivao uvereniji da je pogrešio i da će mu dete samo smetati u Tukumkariju. Šta mu je, uostalom, ovaj crv i bio potreban? Ništa. Ono što je hteo, bio je novac i ništa više. Znači, trebalo bi se što pre osloboditi Dandisonovog derana. Novac je mogao da dobije, a da ne vrati bogatašu sina.

Tako je ovaj čovek bez savesti odlučio da ubije dečaka. A stari, pa on

ga je takođe video. On će ga sigurno potkazati!

Dakle i starca je neophodno za uvek učutkati.

Džek Kasedi okrete konja i vrati se prema stanici za zamenu konja.

Samo što se približio stanici, a puščani metak mu skide šešir s glave.

Kasedi skoči hitro s konja i po-beže u zaklon iza jedne bačve za kišnicu.

To je dečak iskoristio. I on je klicnuo sa konja i kao miš šmugnuo u stanicu.

— Ostani ovde, prokleti derane! Čekaj samo, pokazaću ti ja bedniče! Hej, stari, baci tu škljocar! Dolazi ovamo, treba da govorim s tobom!

— Mogu da pretpostavim šta to imaš da govoriš sa mnom, Kasedi!

— Ništa ti ne možeš da pretpostaviš! Hteo sam nešto da ti predložim. Nama su obojici potrebni dolari, zar ne? A sa ovim dečakom ne mogu u grad...

Dok je ovo govorio, Kasediju je sinula nova ideja. Ne, neće ubiti ni starca ni dečaka. Živo dete se i te kako dobro može iskoristiti. Čim se dokopa prve sume, tražiće još i tek onda predati dete. To mu se sada učinilo daleko boljim, nego predašnja pomisao na ubistvo. Ko je pomislio da je Kasedi odustao od ubistva zbog toga što nije hteo da prlja ruke krvlju, bio je u velikoj zabludi. Opredelio se na to da ih ostavi ži-

ve, samo zbog toga što bi mu to, kako je pretpostavljao donelo više novaca.

— Gde bi za sve to vreme mogao da bude dečak, ako ne kod starog?

Kasedi je to rekao glasno i stari je čuo. Izašao je iz stanice i podozrivo odmerio vođu bande.

— Imali ste sreće, Džek. Moja rana nije opasna i brzo će zarasti.

— Ako se svemu tome priloži još jedan svežanj dolara, zaceljenje će biti još brže.

Iznenada se starac zagleda u daljinu, gde su se na jugoistočnom horizontu pojavile neke pokretne tačke.

— Jedna kola i jedan jahač.

Kasedi brzo povuče konja iza stanice.

— Psi za petama — rugao se starac, koji je odmah pošao za njim. Izvukao je dečaka iz šupe i poveo sa sobom. Posmatrao je pažljivo u daljinu.

— Psi — ponovi, Kasedi. Ne, vukovi je bolji izraz.

— Šerif?

— I to kakav!

— Markat?

Kasedi odmahnu glavom.

— Ne, taj ne boravi ovde gore. U pitanju je mnogo opasniji vuk, koji mi je u Graciji preprečio put.

— Baš sam radoznao — rugao se stari, koji se sada osećao sigurnim.

— Vajat Erp!

Feldbuš ispusti dečakovu ruku i uzmače korak unazad.

— Jeste li poludeli? Niste se valjda s njim upustili u...

— Nisam imao nameru, ali se iznenada, neočekivano stvorio u mom dvorištu, kada sam ustrelio peona. Hala...

— ... Čestera? — upade mu stari u reč.

— Tačno!

Feldbuš se uhvati rukama za glavu.

— Onda ste sigurno izgubljeni, Džek — promrsio je kroz zube.

— Jednom sam se već sreo sa maršalom. Bilo je to u Amarilju. Tada je Dok Holidej bio sa njim.

— Uveren sam da je i sada sa njim. Ali, čoveče, ovo ne može biti Vajat Erp. Ovaj dolazi ovamo kolima. A to maršal sigurno ne bi činio.

Stari je uspeo malo da se umiri a takode da ohrabri svog novog ortaka.

Ipak, strah mu se uvukao u kosti.

Vajat Erp! Grom i pakao, s tim opasnim čovekom ne bi hteo da ima posla, da mu se zamera.

— Biće da su neki trgovci — zaključio Kasedi. — Čudno, pored kola je i jedan jahač. U svakom slučaju ne sme ništa da sazna o mom prisustvu ovde. Ne, ovako ćemo! Uvedite dete odmah u stanicu, a ja ću ga ovde sačekati i, ne, bolje je da ga vi sačekate, a ja uđem...

Na stanici je opet zavládala tiši-

na. Prolazeći pored stanice, Vajat Erp je prebacio pokrivače preko dece koja su opet zaspala. I sam je bio veoma umoran. Naslonio je ukočenu leđa na sedišta. Čak ni Dok Holidej nije video starca, jer je bio nagnut u sedlu. Lica su im bila okrenuta na suprotnu stranu.

Već su odmakli skoro celu milju od stanice, kada Vajat zaustavi kočiju.

— Nismo ovaj trik izveli bez razloga. Jahač, čije je tragove vetar razvejavao, išao je opet prema stanici.

— Naš čovek?

— Nije isključeno.

— Šta sada smerate?

— Moramo da sačekamo da padne mrak.

Time su se odlučili na ono isto, na šta i Kasedi. Naime i on je u stanici hteo da sačeka mrak, pa da odjaše u Tukumkari.

Tako je i bilo. Kada se mrak spustio, razbojnik je napustio stanicu, pošto je starog upozorio da dobro pazi na mališana.

U početku je jahao kroz savanu, nešto dalje od puta. Međutim, tle je bilo tako neravno i nesigurno, da se konj svaki čas spoticao o busenje trave. Zbog toga je ubrzo morao da se vrati na put. Iznenada ugleda tamnu priliku nekog čoveka, kako kao izbačena opruga iskače na put.

Odmah je potegao kolt.

Metak, međutim, nije pogodio tamnu priliku.

— Ko si ti? — pitao je Kasedi žustro.

— Bio sam ovde pre tebe.

— U redu! Ali ja sam Džek Kasedi! Sklanjaj mi se s puta!

Čoveku iz Misurija je sinulo pred očima.

Džek Kasedi, vođa takozvanih Sanda, razbojnika koji pljačkaju sve putnike u pustinji Ljano. Čovek, koga u dve države traže, za kojim su raspisane poternice.

— Ol rajt, ja sam Vajat Erp.

Razbojnik je za trenutak kao oduzet sedeo u sedlu.

— Ne! — uzviknuo je najzad.

— Sjaši s konja, Kasedi! — naredi maršal metalnim glasom.

— Ne!

— Silazi, da te ja ne bih metkom skidao!

— Šta hoćeš od mene, Erp?

— Ti si ustrelio Hala!

— Bila je to nužna odbrana!

— To možeš kazati sudijil!

— Ne...

— Silazi!

— Ja... ja hoću da se borim s tobom — procedio je zločinac.

— Niko ti ne brani.

Onda je počeo dvoboj s Kasedijem. Trajao je ukupno — nekoliko sekundi.

Kasedijev metak je promašio maršala. Okrznuo je samo ivicu njegovog šešira. Metak ispaljen iz bantlajn specijala izbacio je razbojnika iz čizama.

Nije bio mrtav. Metak ga je samo teško ošamutio, tako da je utonuo u duboku nesvesticu.

Dok Holidej, koji je čekao na ivici puta, previ mu ranu i odmah mu veza ruke i noge.

Natovarili su ga na kola i smestili tako da ne može da smeta deci, koja su još uvek spavala.

Maršal okrete kočiju prema stani.

Stari Feldbuš se pojavi na vratima.

— Vi ste Vajat Erp, zar ne? — doviknuo je.

— Tačno. Šta vi imate da mi kažete, mister?

Stari je držao fenjer u ruci da bi dobro video maršalovo lice. Učinio je nešto što mu uopšte nije bila name-ra. Rekao je:

— Dete je kod mene, maršale. Hal Čester ga je ovde ostavio. Ne znam zbog čega, niti znam odakle je taj mališan. Nameravao sam da ujutro odjašim s njim kod šerifa u San Džon.

*
**

Kada je maršal zajedno sa Dokom Holidejem, troje dece i vezanim vođom bande ušao u Tukumkari bila je već ponoć.

Uprkos tome, pred šerifovom kancelarijom su čekala tri čoveka. Dan-dison, Gonzales i Hartman. Napo-

lju na tremu su stajale tri žene i gorko plakale.

Kočija se zaustavila. Niko nije primetio troje dece, koja su spavala čvrstim snom.

Vajat Erp siđe s kola i priđe šerifskoj kancelariji. U to ga trgovac Gonzales primeti i radosno diže ruke u vis.

— Nebesa! Vajat Erp! Vas doista šalje samo nebo!

— Bilo bi lepo — uzvрати maršal koji je još od ranije poznavao trgovca Gonzalesa.

Pre nego što je bilo ko uspeo da izusti i jednu reč, pojavio se na tremu Dok Holidej i naslonio na stub, govoreći nemarno:

— Nadam se da će neko uzeti sa

kola ovo troje dece i vezanog razbojnika, maršale.

Nedelju dana kasnije stigli su u Tukumkari Ed Čester i Frenk Marijan, koji je u međuvremenu ozdravio. Doterali su prazna kola, jer su robu prodali, kako im je i bilo naređeno.

Marijan se kleo da on i Ed nisu ništa znali o deci. Tek im je u Kasedijevom dvorištu sinulo o čemu se radi.

Pretres je trajao prilično dugo, ali pošto više nije bilo tužilaca, sudija nije mogao ništa da kaže.

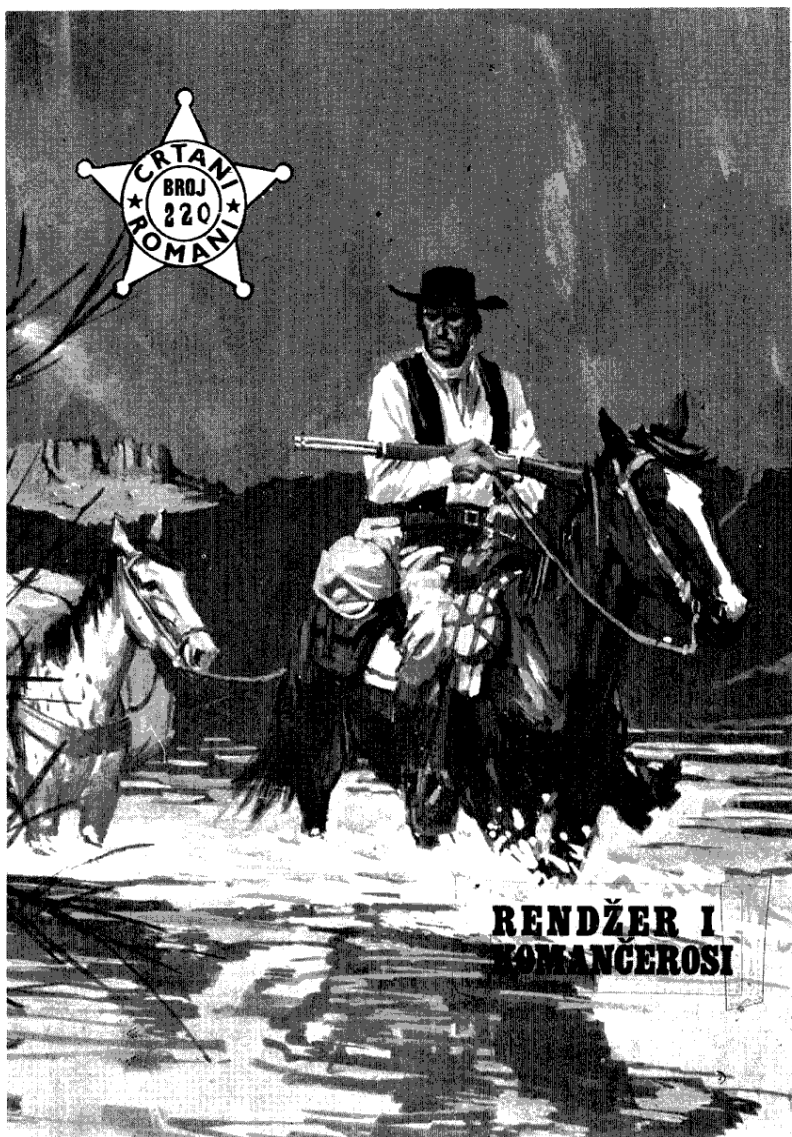
Za ljude u Tukumkariju je samo jedno bilo značajno: da je troje nestale dece opet bilo kod svojih roditelja.

KRAJ

Pišite nam!

**Odgovore
na vaša
pisma
naći ćete
u**

PANORAMI

**VELIKA NAGRADNA IGRA
SA „CRTANIM ROMANIMA” U
SJEDINJENE DRŽAVE!**

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

**SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og
U MESECU NOVA SVESKA!**

64 STRANE - 2 DINARA!

Izdaje i štampa NIP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik: SVETOZAR TOMIĆ. Kreacija i izbor: D. MILOSAVLJEVIĆ. Pretplata: na 3 meseca 18 dinara, na 6 meseci 36 dinara, na jednu godinu 72 dinara. Za inostranstvo cene su dvostruke. Uplatu vršiti na tekući račun 657-1-255 sa naznakom za „Vajat Erpa“.

1. novembar 1970.